ANUL I. No. 9—10. NUMAR DUBLU 10 Lei Septemvrie—Octomvrie 1935

REVISTA MEA

Revistă literară critică şi de cultură generală

ADMINISTRAŢIA pt. BUCUREŞTI:
Dl S. B. Enache este administrator la „Revista Mea", pentru Capitală şi orice informaţii administrative, precum şi achitări de abonamente se fac prin Dsa.
Str. Popescu 21 Bucureşti III.

APARE LUNAR
Anul I. No. 7–8. – Iulie şi August 1935

Director şi Redactor resp.: MARTA D. RADULESCU
Cluj, Str. Mico No. 7.

Abonament: 60 Lei anual
Autorităţi: 100 Lei anual
In străinătate dublu

NUMĂR SPECIAL INCHINAT TABERELOR DE MUNCĂ

Duşmanul public Nr. 1 şi Duşmanul public Nr. 2

Cine a vândut Ţara streinilor? Cine a robit-o . . . ? Cine poartă vina hoţiilor, risipei, imoralităţii, dezordinii, ruşinii cari ne copleşesc? Cine ne-a adus acolo ca pe tot cuprinsul Ţării, până sus in posturile de comandă, selecţia valorilor să fie mereu negativă, ca ticăloşia să fie răsplătită cu onoruri iar virtutea să umble in zdrenţe?

Duşmanul Public No. 1

Cine mai poartă vina că, in ţara cea mai dăruită de Dumnezeu dintre ţările Europei, neamul stăpânitorilor de drept să zbate in mizerie şi sărăcie distrugătoare, ros de boli şi exploatat de streini? Cine pune azi zid negru de desnădejde să taie drumul tineretului spre o viaţă de muncă rodnică şi sănătoasă? Cine primejduieşte astfel viitorul neamului şi slujeşte duşmanului No. 1, inlesnindu-i şi lăsându-i nepedepsite toate fărdelegile?

Duşmanul Public No 2

E indreptăţită ura pe care naţionalismul eroic legionar o poartă acestor doi duşmani coalizaţi pentru pieirea neamului românesc? E indreptăţită hotărârea lui de a-i desfiinţa, cu orice preţ?

Dar cine sunt aceşti duşmani de moarte ai neamului românesc?

Inainte de a le spune pe nume şi a-i indica vindictei publice, să-i descriem arătându-le caracterul, firea şi crimele.

Trăsăturile de caracter ale „*duşmanului No. 1*" sunt: lăcomia de bani, poftele animale şi mai ales vanitatea, care le stăpâneşte pe toate. Din ele derivă, prin ele se explică toate acţiunile sale in viaţa publică şi privată.

Lăcomia de bani l-a făcut părtaş la jaful desmăţat al banului public. Tot ea l-a făcut să primească sute şi sute de mii de venetici de peste graniţă, să-şi vândă cuvântul, votul şi autoritatea ca aceşti streini să fie instăpâniţi aci, ca pentru ei să se facă legile care să ne robească economiceşte şi să ne inlănţuie politic. Lăcomia de bani l-a făcut să trădeze rând pe rând toate interesele naţionale, să vândă şi să amaneteze toate avuţiile Ţării, să fure armata, să-şi vândă Patria. Pentru bani, nici o ticăloşie nu i-a părut prea mare, nici o nedreptate nu l-a făcut să ezite, nici o josnicie nu l-a făcut să roşească, nici o crimă nu l-a cutremurat... Căci el n'a ştiut ce este legea morală iar inteligenţa nu i-a servit decât să inlăture sancţiunile legilor scrise.

Dar de-asupra tuturor patimilor, *vanitatea* domină la el: dorinţa de a se impăuna in ochii altora, de a trece inaintea celorialţi, de a-i pune in umbră, de a se vorbi intr'una de el: de el inainte de toate, in bâlciul zădărniciilor.

Iar când e vorba de aceasta, banul smuls văduvei şi orfanului, banul hoţiei şi al vânzării Ţării nu mai contează: e zvârlit cu nemiluita, nebuneşte. Tot aceeaşi vanitate bolnăvicioasă il face să urască orice merit, orice superioritate reală; il impinge să elimine din jurul lui şi din viaţa publică orice merit, orice personalitate. Prin persecuţie, prin calomnie, prin intrigă: căptuşala naturală a vanităţii lui e invidia şi ura pentru orice superioritate.

Tot din cauza vanităţii cuvântul şi scrisul lui e minciuna interesată. Cu cei mari şi cu cei de care are interes e linguşitor până la platitudine, cu cei mici sau fără interes e arogant şi fără inimă.

Acesta e portretul moral al *duşmanului public No. 1*.

Nu vi se pare că-l recunoaşteţi, măcar după unele din aceste caractere? De unde-l ştiţi? Unde l-aţi văzut pe acest om al cavernelor, in ţinuta de elegant orăşan de azi, pe această bestie a junglei, anacronic inarmată cu toate armele formidabile ale culturii moderne?

Vreţi să-i mai punem un nume pe figura atât de cunoscută?...

Cum nu-l ghiciţi?

Numai o clipă de răbdare să descriem şi pe „*duşmanul public No. 2*", demnul său aliat.

Acesta e cu totul altă fire: e o biată căzătură fosilă şi anchilozată, trăind numai din prestigiul unui vechi trecut de autoritate şi glorie. El chintesenţiază şi mentalitatea duşmanului No. 1 şi ideologia unui trecut perimat, pe care o impune intregii vieţi economice şi politice, deşi ea se află azi in plină mutaţie. Absolut incapabil, prin insăşi structura lui intimă, să se mai adapteze nouilor vremuri şi nouilor condiţii, el incătuşază făptura actuală a societăţii in haină strâmtă şi strâmbă, in haina care, pentru lumea cea nouă, e o cămaşe de forţă in care se innăbuşe: o cilice plină de ţepi, de cuie şi vermină...

Senil până la tâmpenie, a ajuns jucărie pe mânile duşmanului No. 1 şi duşmanului No. 3, cărora le serveşte drept armă inconştientă pentru instăpânirea streinului şi distrugerea Ţării şi a tineretului.

Acest stârv depersonalizat e tot atât de ucigaş pentru neamul românesc ca şi duşmanul public No. 1 şi de aceea trebuie trimes, cu o clipă mai de vreme, in racla de muzeu in care ar fi trebuit de mult să zacă.

Iată duşmanii publici cărora le datorim dezastrele şi ticăloşia ucigaşe de azi: o bestie şi un senil.

Cine sunt? Numele lor, ca să fie reduşi la neputinţă cu o clipă mai de vreme!

(Urmare in pag. II.)

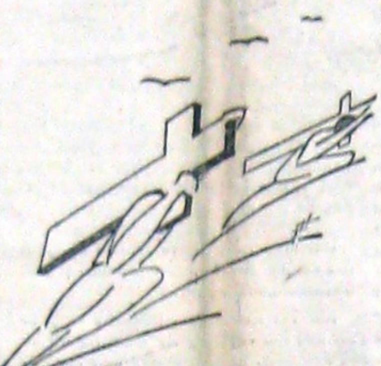

CRUCILE

de P. A.

Prin sihla de codri de brazi,
Cărarea cu pietrele sure
O urcă eroii de azi,
Cu chipuri brazdate şi dure
Si albe ca varul.
Desculţ, fiecare işi duce
Pe umeri o cruce,
Urcându-şi de voie Calvarul.

In frunte,
Cea mai grea cruce
Cine o duce
Spre vârful de munte?
Cine-i voinicul, avanul,
Ce poartă sumanul
Cum un stăpân de norod
Hlamida de voievod?
E el! Căpitanul!

Pogribanie
Pentru eroii morţi,
Crucea fără pisanie
Singur o porţi
Spre vârful de munte:
O duci, mărturie la cer,
Despre dosadele crunte
Şi mucenicii de fier.

Dumnezeu să te ţie
Pentru Neam, pentru gloată!
Căci drum drept iţi arată
El, numai ţie.

◆ ◆ ◆

„Sfărâmători ai intunericului de astăzi şi ctitori ai luminei de mâine".

I. P. S. Vartolomei.

Rolul nostru în lupta Naţionalistă

pe teren cultural şi literar

(Interview cu directoarea revistei)

In vacanţă directoarea noastră s'a intâlnit cu câţiva dintre prietenii ei mai bătrâni, abonaţi din primele numere. Şi unii au fost ca să zicem aşa... cam nedumeriţi,

— Dragă Doamnă directoare, revista Dumneavoastră s'a intitulat literară şi critică şi de cultură generală. Chiar aşa a şi apărut la inceput: cu nuvele, poezii, critice... Dar dela o vreme incoace am constatat cu surprindere că s'a schimbat cu totul: a devenit mai mult politică decât literară. Noi aşteptăm, dela o povestitoare ca Dv., poveşti, critice, pagini umoristice... tot ce vrei, numai politică nu... De reviste politice, har Domnului numai lipsă nu duceam!

— Nici de cele literare — fie vorba 'ntre noi. Dar acuzaţia mi se pare şi nedreaptă şi insultătoare. Revista mea s'a anunţat intr'un fel şi a apărut intr'altul? Şi-a schimbat obiectivele dela apariţie până azi? E o afirmaţie gratuită şi o voi dovedi...

— Aşa mi se pare mie, incepe să se retragă prudent cititorul nostru. Mi se pare că faceţi politică...

— Politică, Domnule, — ori eu nu mai inţeleg ce e politica — insemnează pentru mine a fi eu inscrisă intr'un partid, iar pentru revistă inseamnă trei lucruri. Unu: votaţi cu noi! — in speţă „Totul pentru Ţară" nu-i aşa? Votaţi cu noi, căci noi avem să facem următoarele... urmează programul şi meritele fiecăruia dintre conducători şi candidaţi, eventual şi portretele lor. Aşa e sau nu? Făcut-a revista mea aceasta?

— Nu dar...

— Şi acum două: ar trebui să mă ocup de actualitatea politică şi de partidele adverse... (Nu le spun pe nume din principiu şi pentru că obiectivitatea mi-ar impune să le pomenesc pe toate iar pentru această enumerare n'am destulă hârtie). Vei recunoaşte că nici din acest punct de vedere n'am păcătuit in revista mea. In fine, trei: nu m'am preocupat nicăeri de activitatea politică a guvernului sau vre-unui ministru actual sau trecut.

Unde vedeţi Dv. atunci politica?

— Nu din acest punct de vedere strâmt politic, dar veţi recunoaşte totuşi că, in revista Dv., incepe să predomine partea doctrinară pur naţionalistă şi...

— Nu cumva nu cadrează cu subtitlul?

— Vedeţi, tocmai aceasta vream să obiectez: revista e „literară şi critică",

— Şi de „cultură generală", Domnule! Ori cumva crezi că aceasta insemnează numai poveşti despre Tutankamon, clasicii greceşti, influenţa lui Baudelaire sau curentele de idei ale Renaşterii?

— In orice caz după părerea mea „cultură generală"...

— Nu inseamnă decât inactualităţi şi preocupări din stratosfera culturală, nu? Pentru aşa ceva avem, slavă Domnului, destule reviste doldora de competinţele respective...

— Dar preocuparea Dv. tot mai exclusivă de anumite probleme nu dovedeşte că v'aţi depărtat din ce in ce mai mult de linia şi caracterul iniţial al revistei?

— Dar absolut deloc: o evoluţie a avut loc — foarte fericită o recunosc — dar exact pe linia iniţială şi in modul cel mai natural, fără ca dela No, 1 până azi să ne abatem sau să ne desminţim.

— Cred că exageraţi...

— Aşa?! Oare „Apelul către confraţi" din primul număr şi editorialele „Israel la redacţie" din cele trei numere consecutive, precum şi precizările din al doilea număr şi din următoarele că Revista Mea e un organ de luptă literară pe teren naţionalist, au mai lăsat vre-o urmă de indoială cu privire la caracterul ei şi la scopul apariţiei?

— Nu zic asta, dar eu credeam că e vorba de o acţiune antisemită pur personală a Dv., in legătură cu ce aţi suferit dela Adeverul ş alţi purăţi...

— Am lăsat eu să se inţeleagă că e o chestie personală?

— Totuşi aşa apărea, măcar ca punct de plecare şi motiv plauzibil, orice aţi fi spus Dv...

— Recunoaşteţi dar că obiectiv lucrul stă aşa: nu am plecat dela inceput cu un coş de zarzavat literar in piaţa vanităţilor; ci am apărut cu un toxin de alarmă — aşa am şi definit „Revista mea" —: „săriţi oameni buni, soldaţi ai condeiului! Duşmanul e in cetatea culturii şi a ocupat forturile ei insemnate. Iată şi iată unde sunt. Ştiu că sunt acolo şi ştiu că e duşmanul, pentru că au tras asupra mea"...

— Şi, precum se vede nu v'au prea scos din lupta...

— Aceasta şi faptul că intâmplător am fost atacată şi eu e singura latură intâmplător personală a chestiunii... Pentru orice om de bunăcredinţă şi luminat importantul era chestia generală: că duşmanii sunt acolo unde sunt şi că poziţiile ocupate de ei in publicistica şi cultura românească reprezintau una din cele mai grave primejdii pentru fiinţa noastră naţională...

Aşa e sau nu? Spus'am noi aceasta din primul număr? Am continuat-o in toate celelalte?

— Da... dar ce vă inchipuiaţi că puteţi face Dv.?

— Bine inţeles că eu, o biată fată izolată, nu puteam face nimic mai mult decât să joc un moment rolul de purtătoare de toxin, să fiu trecătorul care dă alarma... Ce aşteptam eu? Mă aşteptam ca soldaţii condeiului din cetatea culturii naţionale să pornească cu mic cu mare s'o apere şi s'o izbăvească... Aşa ar fi fost moral şi prin urmare natural, după logica mea...

(Urmare in pag. II.)

Ardealul politic

de Ion Covrig Nonea

Este un adevăr in deobşte cunoscut, impus cu o apodictică pregnanţă, observatorului atent al sufletului românesc: firea individualistă, aproape anarhică, a Românului. Românul cultivă individualismul până la exagerare. Accentuiază primatul individualului asupra colectivului. Este refractar spiritului şi disciplinei de grup. Se arată mare parte ostil faţă de tot ceeace este sistem, ordine, geometrie... In vieaţa individuală şi de stat, complăcându-se in postura de solitar independent, cu acţiuni autarhice, neingrădit de norme rigide. Sentimentul solidarităţii colective, ceeace nemţii numesc *Gemeinschaftgefühl*, este — pentru Român — abia infiripat şi firav ca o floare de Mai, proaspăt eşită de sub zăpadă. Nu a luat corp şi nu s'a cristalizat incă suficient şi pe deplin in conştiinţa tuturor. Reţelele lui, atâtea cât sunt, — pentru marea massă, — se intind şi se împrăştie mai mult in domeniul inconştientului şi subconştientului. Şi-au făcut depozitul acolo şi vegetează. Din umbră sentimentul vorbeşte stins ca glas al sângelui şi comunităţii de limbă. Pentru puţini, doar cei aleşi, *eroii*, a prins glas, s'a revelat şi s'a cristalizat totalitar, insoţit de o temelnică — de nesdruncinat — conştiinţă a valorii Poporului Român, cu voinţa lui dârză de a trăi şi de a insemna ceva, cât mai mult, in istoria planetară a omenirii.

·

Nu in toate provinciile româneşti fenomenul se produce uniform. Ci işi are particularităţile lui locale, deşi — in general, pentru cei mulţi, işi profilează peste tot la fel palida-i siluetă firavă.

Muntenii, temperamente colerice, vioaie, spontane şi deschise, de o sinceritate brutală deseori, dotaţi cu o inteligenţă extrem de mobilă, inclinaţi spre critică, reprezentanţii chiar ai spiritului critic in cultura românească — după părerea dlui G. Ibrăileanu, par a fi cei mai

(Urmare in pag. II.)

Rolul nostru în lupta naționalistă

(Continuare din pagina 1a)

— Și ați constatat?...

— Că opliții condeiului sau își cloceau vinul și fumurile la umbra călimărilor și 'n poala hetairelor, sau că deveniseră mercenarii dușmanilor. Auzeau. Toți știau că am dreptate, dar fiecare nu se gândea decât la pielea lui, la vanitatea lui, la bănăvoința dușmanului față de trădători... Ce contau față de aceștia primejduirea comorilor limbii și sufletului românesc?

Și atunci să-ți spun drept, am avut un moment de rușine față de breasla mea și de oroare față de lumea de cadavre vii ale literaturii românești... Am avut o clipă, descurajanta viziune a Casandrei plângând viitoarele ruine.

— Și aceasta nu v'a descurajat?

— Nu. Căci era tata măcar lângă mine. Și apoi, încă dela a treia bătaie a tozinului, au început să apară una câte una, dârzele figuri legionare — singurele care au îndrăznit să răspundă la apelul tozinului și în bătaia săgeților inveninate. Aceștia s'au uitat în jur, au mai cuprins odată cu privirea pozițiile dușmane și tăria lor și — înviorătoarea, senina bucurie! — au bătut aprobativ pe umăr pe singuratica „purtătoare de tozin":

„Da, da! Ai dreptate. Dușmanul s'a instăpânit și acolo... Dar noi veghem".

Și numai văzând chipurile lor înțelepte și dure de virtute, armele luptelor pe armele lor, cicatricele rănilor pe brațele lor viteze, mi s'a luminat sufletul: cetatea culturii și simțirii românești nu va putea fi definitiv pierdută, oricât de tari ar fi pozițiile hoțește ocupate de dușmanul strecurat în ea, oricât de multe ar fi lașitățile plebei literare, oricât de trădătoare cohortele mercenare vândute dușmanului...

— Și astfel Revista Mea, adică pardon a Dv...

— Nu, nu! Ați zis bine întâi. De mult revista a încetat să fie a mea: a devenit pentru fiecare cititor, pentru fiecare din cei de crezul și idealurile noastre, a lui. Așa mi-o spun colaboratorii cei mai dragi, cititorii cei mai simpatici. E revista noastră a tuturor, ca și a fiecăruia dintre noi. E și aci simbolul luptei, și credinței noastre: individualismul luptei singuratice se sublimează într'un bloc mereu crescând de suflete unificate de aceeași credință.

— De aceea număr cu număr i s'a schimbat aspectul și factura...

— Dar nu și intenția și caracterul.

Ceeace n'ați înțeles Dv... — cum nu înțelesesem nici eu, deplin, ci numai tata, în primul număr — e că literatura și presa fiind un instrument de educație și de formare a sufletelor unui neam, problema ei, oricât de însemnată ar fi în sine, nu e decât una din fețele marii probleme de educație națională. Cu alte cuvinte că ea trebuie integrată într'o doctrină și într'o activitate disciplinată, de plan vast...

— Și astfel ați ajuns la rezultatul...

— Ca întâietatea s'o aibă deplină marii gânditori, doctrinarii și creatorii de linia 'ntâi, cari pun, ei mai întâi, temelemari, ca să vedem cum ne integrăm noi cu problemele noastre culturale, în ansamblul acțiunii

Dușmanul public Nr. 1 și Dușmanul public Nr. 2

(Continuare din pagina I-a).

Dușmanul No. 1 e bestia din fiecare din noi iar dușmanul No. 2 e structura juridică perimată

a statului care permite bestiei din noi să ruineze o țară și să prăpădească un neam creind împreună și terenul prielnic de desvoltare a bacteriei sociale care e „dușmanul No, 3".

[redacted]

*

Nu greșim oare?

Să examinăm cu sinceritate cauzele dezastrelor noastre, din îndepărtatul trecut până în clipa decrepitudinei actuale.

Cine a purtat și poartă vina mai tuturor dezastrelor noastre? Dușmanul din afară ori incorectitudinea dinăuntru neamului, lipsa lui de solidaritate, lașitatea și lenea?

Nu tot noi și mereu noi, și azi și în cursul istoriei am fost cei cari am deschis porțile dușmanului cutropitor? N'am creeat noi prin incorectudinea noastră, terenul de cultură al bacteriilor sociale ucigașe? Nu ne-au năpădit acestea și nu s'au înmulțit ele virulente, tocmai pentru că organismul n'avea în el resortul și vitalitatea? Și în fine, dacă am distruge și steriliza azi acești paraziți, nu ne-ar năpădi imediat alții sau n'am pieri de cancerozitatea socială a propriei decrepitudini morale?

Iată pentru „Dușmanul No. 1".

*

O structură juridică de import a „politicului", structură și nepotrivită firii unui neam și falsificată de interesele bestiei No. 1 condiționează azi viața de stat. Ce face ea decât să favorizeze pe toți dușmanii națiunii noastre?

Un regim juridic anacronic al capitalului financiar și al comerțului extern, un regim de dezordine și risipă, în aceste momente de mutație fundamentală a „economicului" mondial, nu primejduiește viitorul *fizic*, putințele de existență sănătoasă a tot ce e viu și de nădejde în neamul românesc? Nu ne dă ea, pradă fără apărare, pe mâna cămătăriei distrugătoare și parazitismului ucigaș? Nu face ea ca tot rodul viu al muncii unui neam să se irosească în van, să îngrașe căpușe și ploșnițe vițiate, în loc să slujască pentru asigurarea vitalității neamului a cărui muncă sfântă creează toate valorile?

Iată pentru „dușmanul public No. 2".

*

Și nu se vede bine că și Dușmanul No. 2 nu dăinuie decât tot numai grație predominației dușmanului No. 1: bestiei egoiste, lașe, lacome și inconștient de vanitoase din noi?

Dar atunci nu cumva suntem noi prin fire cei mai ticăloș dintre neamuri și deci ineluctabil ursiți pieirii?

Nu. Tot trecutul stă mărturie — și în niciuna din clipele grele mărturia lui nu se desminte: neamul nostru nu-i mai păcătos decât celelalte. El are neprețuite rezerve de vitalitate morală. Tainicele puteri ale reînoirii n'au secat în ființa noastră etnică. Și azi, în perioada marii crize a renașterii morale, aceste puteri țâșnesc din adâncuri.

Dar ca să înțelegem ce se petrece, să examinăm firea omenească, să aruncăm o privire în noi, în ce suntem și *„cum devenim"*...

In fiecare din oamenii adevărați stă binele și răul, Arhanghelul și Diavolul în vecinică luptă. Din străfundurile primitivei alcătuiri a firii noastre, bestia anacronică tinde să se instăpânească în noi, aducându-ne la vechia întruchipare a antropofagului pădurilor, la demonica icoană a gorilei și cinocefalului. Dar din ceavem mai nobil și mai plin de iudire, suprem dar al Dumnezeirii, se ridică în noi pornirea spre ideal: un arhanghel vrea să se nască în noi, de iubire, de jertfă, de conștiință superioară, simțindu-se, dincolo de făptura de-o clipă, inel conștient în lanțul nevăzut al unui destin de lumină și dumnezeire...

Și luminița arhanghelului în devenire e în veșnică luptă cu bestia din noi, de cum naștem până la moarte... E atât de puternică vitalitatea bestiei, atât de apropiate sunt vremurile când stăpânea singură, că numai în aleșii Domnului, în puținii oameni ai destinului, în făuritorii de epoci, arhanghelul de virtute și lumină biruie singur și crește împotriva tuturor.

In cei mai mulți din noi, fără ajutor din afară, fără aliați, pornirea nobilă e învinsă de bestie și abia mai licărește arar, vis dureros a ceeace ar fi putut să fie.

Dar cine e aliatul din noi? Cine îl face să biruie puternica bestie?

Educația socială

Dacă atâtea popoare sunt mai bune ca noi, mai solidare, mai rezistente ticăloșirei e că, *într'un trecut apropiat au avut parte de o educație socială care să înfrângă și să înlănțuie zi cu zi bestia în cei mai mulți, să creeze OMUL CORECT și să-l pună în condiții de a domina viața socială.*

Primul obiectiv al adevăratului naționalism

Care poate fi atunci primul obiectiv al naționalismului adevărat? Care este obiectivul *esențial*, fără de care orice victorie politică și socială e fără a douazi?

Evident *creearea omului corect*, adică a omului în care arhanghelul de lumină al virtuții și înălțării spre ideal a înlănțuit bestia orb-egoistă și răufăcătoare din noi. Numai acest om corect, instăpânit în viața socială, îi poate impune pecetea firii lui, caracterul de corectitudine al vieții de stat.

El impune, el crează în jurul lui atmosfera și ritmul sănătos de virtute și armonie socială. Prin prezența lui, prin instăpânirea lui, îngerul bunătății și omeniei, azi obosit și îngenunchiat în cei mai mulți dintre noi, capătă puteri nouă în lupta cu bestia care îl sugrumă.

Nu stau oare mărturii tot mai vii, tot mai multe, în jurul nostru? Mărturii de puterea mistică a sugestiei binelui și frumosului moral?

De aceea *creearea omului corect*, corect până la sacrificiu, virtuos până la eroism e primul și cel mai mare dintre obiectivele naționalismului legionar pre cum a fost obiectivul de primă zi al cel care l-a creat. Și în adevăr, ce-ar fi de țară, de Țara noastră, când tot orga mul social și economic ar fi format di oameni corecți, din oameni în cari re pectul datoriei, dragostea de muncă, sp ritul de sacrificiu, iubirea de neam ar trăsăturile predominante? Un stat în ca nici un incorect n'ar fi tolerat, nici un ab ziv și nici un trădător nepedepsit?

Ar mai dăinui oare o structură juri că ucigașe pentru un neam? Ar mai atunci dușmanul No. 3 — ale cărui co diții de viață sunt parazitismul și slăbiciunea morală a altora, — o primejd de temut și un instăpânit distrugător?

Programe...

Ne cer dușmanii — ne cer și unii simpatizanți naivi — *programe*... Le-avem. Dar ce-ar însemna expunerea lor, discuția lor, *cu ei*?

Cunoscute sau necunoscute, complecte sau necomplecte, pe placul sau neplacul mentalității și intereselor *de azi*, ce-ar însemna peticele de hârtie scrise, când ar lipsi *caracterul* și corectitudinea de oțel la cei chemați să le aplice?

Ce înseamnă azi, pentru cei mai mulți dintre noi, ce-a însemnat pentru guvern și înalții demnitari, nu textul miilor de legi și regulamente călcate de o mie de ori pe zi, ci însuși textul legii legilor, al Constituției pe care fiecare din oamenii politici au jurat?

Dacă cu legile scrise și *jurate*, astfel stau lucrurile, ce mai înseamnă un simplu program atunci când nu ai creat o*mul corect care să-l aplice?* Nimic mai mult decât un zadarnic petec de hârtie, fulg în lapovița inutilităților istorice.

Fără omul corect, ce e însăși o revoluție juridică?

O nouă lume de minciuni și un nou calvar de nedreptăți și sânge.

Iată pentruce **creearea omului corect și instăpânirea lui în viața socială e prima și cea mai de seamă dintre țintele naționalismului de azi.**

Dacă mai sunt oameni care să nu înțeleagă acest imperativ axiomatic, care să nu vadă în aceasta cea mai înaltă dintre misiuni, cel puțin un lucru e limpede și pentru prieteni și pentru dușmani: această educație este o datorie sfântă și o operă mare. Și tot atât de evident este că cine încearcă s'o împiedice e *dușmanul conștient al moralei, al națiunii și al statului românesc.*

DAN RADULESCU

Ardealul politic

(Continuare din pag. I-a).

individualiști și cei mai refractari disciplinei de grup.

Moldovenii, temperamente pasionate, înclinați spre vieața de interior sufletesc, visători și contemplativi, cultivând plăsmuirile imaginației mai mult decât acțiunea tenace și energică, suflete sensibile, teoretic trăiesc solidaritatea grupului, o sesizează și o formulează, dar practicul valorifică efectiv teoria cu încetineală.

Ardelenii, pasionați, conservatori, greoi dar dârzi, închiși în ei până a deveni ursuzi, atașați mai mult de concret și practic, par a trăi și a realiza în cel mai înalt grad sentimentul de grup.

*

Să nu ne înșelăm însă, îmbătându-ne cu himere. Sentimentul solidarității de grup îl au Ardelenii mai mult decât Muntenii și Moldovenii. Au mai desvoltat spiritul de corp și disciplină de grup, dar țâșnit din adâncurile inconștientului și trăit practic, fără multă teorie, fără prealabile discuții sau formulări. A apărut și s'a impus ca trăire, înainte de a se preciza teoretic. Semn: conștiința solidarității și demnității de grup este labilă. Și tocmai de aceea, sentimentul solidarității departe de a fi atins aici limita sa superioară maximă, mai ales — și ceeace este esențial — de a-și fi conturat fizionomia și structura în cadrele lui legitime ideale, fiind secondat de conștiința clară a valorii și țelului ce are de realizat. Găsim, — e drept, — în sufletul Ardeleanului, un rudiment de solidarism colectiv, chiar bine închegat, dar un solidarism de o anumită nuanță.

Dacă vrem să-l notăm, definindu-l în ceeace are el caracteristic și îi exprimă factura interioară, este un *solidarism pasiv*, conservator; ce formă de manifestare are semn distinctiv defensiva, *rezistența*.

Și s'a iscat și a crescut în această formă sub presiunea împrejurărilor. Ele au stimulat apariția și modelarea lui, imprimându-i marca.

*

Condițiile de vieață ale Românilor din Ardeal până la Unire, au fost — se știe — vitrege. Ca ființă etnică strămoșii noștri erau puși — voit puși — de guvernanți, într'o situație de inferioritate și ținuți, pe cât le era posibil, departe de tot ceeace ar fi favorizat apariția conștiinței de neam, cei interesați neprecupețind niciun mijloc pentru sugrumarea elementului românesc pe aceste plaiuri.

Românii Ardeleni, presați de realitățile sociale și politice, au sezizat din vreme primejdia și s'au pregătit pentru a o întâmpina. Au simțit chemarea sângelui, s'au apropiat și au strâns rândurile, manifestându-și voința hotărâtă de conservare ca națiune. In calea acțiunii distrugătoare ce venea de sus, strămoșii noștri s'au fixat temeinic pe poziția ce o aveau, s'au întărit pe pozițiile tradiționale, nedând niciun pas înapoi. Stăvilindu-se mersul victorios pe drumurile parcurse de națiunile libere, s'au anchilozat în ritmul trecutului, devenind mai mult conservatori decât progresiști. *Au luptat mai mult pentru conservarea alcătuirilor culturale și sociale românești achiziționate, decât pentru cucerirea altora noui.*

Era o luptă necesară pe acea vreme și era — deocamdată — singura cale posibilă ce putea fi urmată. Conform ei, ordinea de bătaie a strămoșilor noștri era simplă, rudimentară, formă primară a oricărei reacțiuni executată de un organism ca să-și pună la adăpost ființa: evitarea legăturilor cu adversarul și rezistența pasivă. Strămoșii noștri au strâns rândurile, și-au dat mâna, răspunzând la toate momelile și amenințările câte un categoric: *nu!* Poziția lor era cea de continuă gardă și defensivă. Altceva, pe atunci, nu puteau face, Nu puteau revendica postul de conducere în stat, operând reforme, într'un stat unde nu au fost multă vreme considerați măcar o minoritate etnică!

Conducătorii, cei dintâi, și-au dat seama de acest fapt. Ei au sesizat calea justă de luptă ce se impunea dela sine, sprijiniți pe convingerea că hărțuielile cu conducerea oficială a statului nu va fi încununată cu succes decât practicând defensivă, rezistența. In consecință, drept orice program, au înscris pe steagul Partidului Național: *pasivitatea.*

Și dacă originar, pe acele timpuri, poziția de rezistență era singura cale de luptă posibilă, totuși asupra conducătorilor ardeleni de atunci apasă o grea vină. Este vina dea fi lăsat ca o cale bună, care se impunea dela sine la început, să fie urmată tot timpul după acelaș șablon, nedându-și osteneala să iasă din făgașele ei sau măcar să o adapteze împrejurărilor noui, de viitor, cari — deși nu se vedeau se lăsau totuși sesizate. Cu alte cuvinte, n'au sesizat justa valoare a metodei de luptă și limitele până unde ea se putea întinde; au uzat de ea fără să-i aducă ameliorări, fără să o îndrepte și să o perfecteze, croindu-i o astfel de factură ca la momentul oportun ea să se poată transforma sau — eventuel — înlocui cu o disciplină nouă, constructivă.

Este o vină această neglijență, deoarece consecințele metodei de rezistență, *pasivitatea*, au fost mari. Ea, pasivitatea, a creat o doctrină socială și politică în Ardeal, ale cărei particularități au lăsat dâre adânci în spiritualitatea ardeleană, unde, pe lângă multe lucruri bune s'au strecurat și multe rele, rele cari au dus la falimentul politicei ardelenilor bătrâni în România Mare.

Această atitudine a creat o școală și prin școală o disciplină de grup, cu un climat spiritual propriu. A creat și a cimentat o mentalitate conservatoare, întoarsă spre tradiție și rutină, — neîncrezătoare în inovație; o mentalitate care privește mai mult în trecut decât în viitor; o mentalitate care stimulează sufletul ardelean mai mult spre conservatorism decât spre creație, spre pasivitate mai mult decât spre activitatea tumultuoasă, constructivă. Iar pe canavaua acestor fapte, în sufletul ardelean s'a cristalizat o solidaritate de grup pasivă, de rezistență, atașată formelor vitale tradiționale. Spontaneitate, inovație, creație, sunt termeni cari grăiesc puțin, sunt fără răsunet pentru spiritualitatea generației istorice — cum o numea d. Nae Ionescu, — a generației de bătrâni, trăită după tiparele acestei mentalități și atitudini. Aici măreția și falimentul acestei generații. Preocupați continuu cu rezistența, au uitat că odată, cândva, va trebui să se acționeze, să se meargă vijelios înainte. Au reușit să apere — prin această ținută — patrimoniul trecutului, dar *au devenit inactuali*, eșind din contemporaneitate atunci când mersul vremii a luat alt curs.

— Ceeace puteau face și n'au făcut conducătorii Românilor din Ardeal era să vadă în pasivitate o *etapă* în mersul victorios al Românismului, un popas de moment, care trebuia depășit cândva, indiferent de momentul istoric. Și în vederea acelor timpuri, repet — distanța în timp nu trebuia să conteze, li se impunea să pregătească sistematic sufletul ardelean. Pe lângă politica pasivă de moment, să lupte pentru cimentarea ideii de solidaritate națională și *să organizeze efectiv* această solidaritate, dându-i astfel de geometrie și disciplină încât la momentul oportun să se poată transforma ușor din instrument pasiv în ofensiv, din conservativ în creator, *constructiv.* Adecă, să pregătească sufletul ardelean într'o disciplină a muncii, disciplină creatoare de valori culturale și la timpul său, politice. Conducătorii n'au făcut-o. Au lăsat sufletul ardelean să se moleșească în apele pasivității fără să se gândească să-i impună o disciplină constructivă. E o vină. Și chiar dacă se invocă circumstanțe atenuante, ea rămâne vină.

Cei dintâi cari au cules roadele pădurețe ale acestei atitudini au fost chiar conducătorii ardeleni, chemați să gospodărească România Mare. *Pasivitatea* explică în bună parte eșecul îndurat. Crescuți într'o mentalitate conservatoare, de o ținută hotărît defensivă, formați și oțeliți într'o luptă de rezistență, vlăguiți, uzați și îmbătrâniți în ea, în mod fatal pândea bancruta orice gospodărie dirijată de ei. Intr'o lume nouă, cu un suflet nou, ei erau inactuali, eșiți din istorie. Pe lângă neajunsul că nu înțelegeau ritmul lumii noui, — ca toată generația războiului de altfel, — aveau și desavantajul de a fi educați într'o disciplină neaptă, dea-dreptul opusă chiar, ori cărei guvernări. Nu se poate cere unor oameni crescuți și formați într'o anumită disciplină să-și schimbe ținuta și să-și revizuiască manierele la bătrânețe! Așa și cu generația istorică a Ardealului. A trăit și a jucat un rol într'o conjunctură de fapte. Energia i s'a irosit pe un front. Nu putea fi, prin urmare, întrebuințată pe un altul, nou, cu totul nou. Factura sufletească și manierele ei rutinate o făceau neaptă. Și faptele au confirmat cu prisosință că vremurile au depășit-o!

In rolul tulbure de împrejurări al vremurilor noui, generația tânără ardeleană strâns legată de destinul acestei națiuni, se găsește acum în cumpănă, la răscruce de drumuri, lipsită de o severă disciplină și de un ideal bine conturat. De trecut, o leagă pânza tradiției, cu dragostea de neam; de viitor, voința dârză de a fi utilă propășirii Românismului. Gata, așteaptă pe acel Căpitan de oști care va ști să transforme solidarismul pasiv, conservator, al vechiului Ardeal într'un solidarism activ, constructiv, de tumultuoase realizări.

ION COVRIG NONEA

„Totul pentru Ţară“

ŞCOALA DE EDUCAŢIE ŞI MUNCĂ LEGIONARĂ

Istoricul taberelor de muncă voluntară

Intocmit de George Beza

> **Tabăra de muncă este o şcoală nouă, a noastră proprie, născută din pământul şi din sufletul nostru românesc,**
>
> **„Nu este o imitaţie pentrucă la 1924, când am început cărămidăria dela Ungheni şi căminul dela Iaşi, nu era întrebuinţată nici în Italia, nici în Germania“,**
>
> **Corneliu Zelea Codreanu.**

Hotărârea de a scrie despre taberele noastre de muncă am luat-o în urma unui îndemn din afară de mine. Mărturiseam într'o zi domnului profesor Dan Rădulescu influenţa binefăcătoare pe care munca ce am depus în tabăra dela Carmen Sylva a avut-o asupra stării mele fizice şi sufleteşti. Insistam îndeosebi asupra înrâuririi pe care munca împletită cu educaţia legionară au avut-o asupra moralului meu; povesteam cum purtând pe umeri bolovanii scoşi din fundul mării spre a-i ridica sus pe mal, pe la mijlocul pantei abrupte adeseori eram gata-gata să mă prăbuşesc sub bolovan şi să mă prăvălesc cu el cu tot în vale; şi cum în acele clipe, adunându-mi toată puterea de voinţă, îmi spuneam mie însumi: „Vreau să ajung până sus! Trebue să ajung până sus! Vreau! Trebue!“

— „Toate acestea câte le spui, aşterne-le pe hârtie“, m'a sfătuit profesorul, pentru „Revista mea“!

I-am promis. Astăzi sunt bucuros de sarcina ce mi-am luat; îmi dă prilej să mă cobor cât mai adânc în mine însumi; dau şi camarazilor mei putinţa de a avea la îndemână o primă încercare de coordonare a sforţărilor lor risipite cu suflet larg pe întregul cuprins al ţării; iar celor din afară de marea noastră familie legionară, cărora le este drag să ne cunoască, le dă posibilitatea să ne urmărească, dealungul anilor, în lucrarea cea mai de căpetenie a preocupărilor noastre, în domeniul educaţiei spirituale şi al muncii rodnice, menite a creia un om nou şi a clădi o ţară nouă.

In vara acestui an au funcţionat pe întregul cuprins al ţării 17 tabere de muncă şi sute de şantiere, ale căror rezultate morale şi materiale au promovat tabăra de muncă voluntară ca singura metodă în stare a reconstrui ţara ruinată şi a regenera poporul.

Până la marea campanie de lucru a anului 1935 este, însă, un drum istoric pe care voiu încerca a-l cuprinde în puţine cuvinte.

Cea dintâi tabără de muncă

8 Mai 1924

Căpitanul realizează o tabără de muncă la Ungheni unde s'au lucrat 300.000 cărămizi cu care au construit apoi, la Iaşi, Căminul Cultural Creştin.

Pentru prima oară în istorie, în ţara noastră apare tabăra de muncă voluntară ca sistem colectiv de educaţie morală, politică şi socială. Cel care a conceput şi realizat taberele de muncă este Căpitanul.

In ziua de 8 Mai 1924 Căpitanul a plecat din Iaşi cu 27 tineri, studenţi şi elevi, şi s'au aşezat pe malul basarabean al Prutului, la o cărămidărie, la Ungheni. Acolo au lucrat toată vara 300.000 cărămizi, pe care în vara anului următor le-au transportat la Iaşi. La Iaşi, pe locul numit „Râpa galbenă“, au construit, cu propriile lor mâini, Căminul cultural creştin.

Viaţa spirituală în taberele de muncă dela Ungheni şi dela Râpa galbenă a purtat în sâmbure toate liniile mari pe care astăzi se desvoltă tabără ca sistem complet de educaţie: moralitate, disciplină, muncă eroică, trai auster, spirit de sacrificiu.

In aceste tabere de muncă a prins a se forma o lume nouă. Lumea nouă a năzuit, dar în calea năzuinţelor ei spre mai bine s'a ridicat lumea veche.

Impotriva celor cari la Iaşi, construindu-şi cu mâini proprii cămin, deschideau *drum nou* spre mântuire acestei naţii, lumea veche a deslănţuit prigoana. Şi a fost stăvilită, în plin avânt, opera constructivă.

Totuşi, **aşa** cum a fost rânduiala Domnului, dubul cel nou al vremii a biruit.

Căminul Cultural Creştin din Iaşi

Cea dintâi operă constructivă a generaţiei noastre

Campania de lucru a anilor 1927—1928

Dar marea bătălie a taberelor de muncă se dă abia în anul 1935. Prin campania de lucru a acestui an, tabăra de muncă a devenit o forţă socială şi a fost definitiv promovată ca unic sistem de educaţie în stare a redeştepta şi regenera naţiunea română. Mai înainte însă de a trece la aceste tabere, se cuvine să însemnăm din acest scurt istoric bogat în pietre de hotar, data de 8 Mai 1924, când a fost fundată prima tabără, ca dată de răscruce în istoria culturii şi a biruinţelor române: în această zi s'a pus piatra de temelie a unei şcoli noui, şcoala muncii constructive, în această zi s'a pus la temelia României noui tabăra de muncă voluntară ca sistem de educaţie menit să construiască, fizic şi moral, pe omul eroic, pe Românul de mâine.

Dela 8 Mai 1924 până la 5 Iulie 1935, firul muncii a fost tot mereu înodat.

In anii 1927—1928, la Iaşi a fost reînfiinţată grădinăria în care legionarii s'au ocupat cu cultivarea de zarzavaturi şi legume. Această grădinărie mai funcţionase şi în anul 1924, când produsele li au folosit la îmbunătăţirea hranei celor ce munceau la Ungheni.

Asemeni a fost reluat, în aceşti ani, lucrul la cărămidăria dela Ungheni.

Campania de lucru a anului 1933

Digul dela Vişani, pentru stăvilirea inundaţiilor

Revărsarea râurilor este o mare nenorocire care se abate asupra unor regiuni ale ţării. Apele pustiesc ogoarele şi aşezările omeneşti.

In anul 1933, în luna Iulie, legionarii au pornit o campanie de lucru, cu scopul de a îndigui râurile cari se revarsă periodic, începând lucrările cu judeţul Buzău, comuna Vişani.

Atunci lucrările au fost împiedecate de guvernul naţional-ţărănesc.

Casa legionarilor răniţi dela Bucureştii-Noi

Campaniile de lucru şi luptele naţionale doboară la pat pe mulţi dintre luptători. Pentru a afla aceştia îngrijire camaraderească, s'a hotărât construirea unei Case a legionarilor răniţi la Bucureştii noi.

Lucrul a început în August şi a durat până la 1 Decembrie, clădindu-ne un imens edificiu cu 2 etaje.

Cărămida a fost lucrată de legionari, asemeni toate lucrările de construcţie efectuate de camarazi.

La Bucureştii-Noi, camarazii au construit „Casa legionarilor răniţi.“

Campania de lucru a anului 1934

Ferma dela Giuleşti

Pentru a se putea aduna şi trăi laolaltă în spiritualitatea legionară s'a organizat în vara anului 1934 o fermă la Giuleşti, în apropiere de Bucureşti. Tabăra a fost condusă de Căpitan.

Dintr'un loc mlăştinos cum era terenul când au apărut legionarii, după o lună de muncă a devenit o minunată grădină cu flori, legume, pomi, şi cu un mic cartier de locuinţe de vară — lucrate din stuf şi din lemn — pentru adăpostire.

Produsele fermei au fost folosite pentru hrana camarazilor cari prestează o muncă legionară.

Cărămidăria dela Chitila

Comuna Bucureştii-noui având nevoie de o biserică pe care locuitorii zadarnic o aşteptau dela autorităţile în drept, legionarii au făcut o cărămidărie la Chitila, unde au lucrat peste 100.000 cărămizi cu care să înalţe biserica.

Autorităţile nu au aprobat începerea construirii bisericii, astfel încât cărămizile stau bătute de ploaie.

Biserica dela Cotiugeni-Soroca

La Cotiugenii Mari, în judeţul Soroca, legionarii s'au apucat asemeni să lucreze o biserică. Ei au muncit cu hărnicie vara întreagă şi au reuşit să îşi lucreze tot materialul necesar construcţiei.

Inălţarea zidurilor s'a început sub privirile pline de recunoştinţă ale poporenilor. Priveau moldovenii şi nu le venea să creadă că biserica după care jinduiau de amar de vreme se construeşte benevol de nişte oameni cari nu au altă avere decât dragostea de muncă şi credinţa lor.

Biserica dela Cotiugeni a fost terminată în aceiaş toamnă, şi au plecat legionarii mândri de fapta lor bună şi binecuvântaţi de săteni.

Şcoala dela Dealul-Negru

La Dealul Negru, în judeţul Cluj, în vârful Munţilor, erau copii de Moţi cari tânjeau după lumina cărţii, dar nu o puteau dobândi, căci nu aveau şcoală.

Camaradul Comandant Ion Banea şi legionarul Gheorghe Vereş au hotărât să le dea puilor de vulturi din Ţara Moţilor o mână de ajutor. Au organizat în comuna Dealul Negru o tabără legionară al cărei scop a fost construirea unei şcoli.

Viaţa în această tabără a fost, ca pretutindeni, plină de voioşie. Aci un camarad a compus frumosul „Marş dela Dealul Negru“, care cuprinde minunatul vers: *„Noi legionarii lui Codreanu din muncă ne-am făcut un crez“*.

Casa de pe muntele Rarău

Pe muntele Rarău a fost construită o casă de recreare pentru camarazii cari au nevoe de munte.

S'a lucrat din lemn de brad o casă lungă de 25 m. şi lată de 12 m.

Munca la munte a fost cea mai mare binefacere pe care tabăra a putut-o oferi camarazilor debili.

Tabăra a fost sub comanda Căpitanului.

Marea campanie de

Legionarii voesc să transforme ţara, dela

In ajunul vacanţei, la sfârşitul lunei Iunie 1935, Căpitanul a adresat studenţilor legionari şi membrilor partidului „Totul pentru ţară" următoarea scrisoare circulară:

DRAGI STUDENŢI

In curând, fiecare dintre voi se va întoarce la vatră pentruca să-şi revadă părinţii şi cuibul natal.

S'a terminat un an de muncă la Universitate. In acest timp aţi avut o activitate intensă. Aţi învăţat carte în Facultate, aţi luptat în afară pentru neamul vostru, purtând făclia care-i luminează viitorul şi spunându-i: Acesta este drumul tău, neam român!

Drum legionar...

Vom birui

Aţi văzut cum aţi fost insultaţi, scuipaţi, loviţi de toţi. Aţi văzut cum clocoteşte ura în jurul vostru, ca marea în jurul unei insule de piatră. Aţi simţit bine conspiraţia infamă a tuturora contra noastră:

[redacted]

Şi veţi birui. Pentrucă la uneltirea păgânească aţi răspuns cu franchaţa creştină. Veţi birui, pentrucă în voi trăieşte neamul vostru. Veţi birui pentrucă neamul nostru, trădat de toţi, trăieşte numai în nădejdea de biruinţă a credinţei legionare. Tot norocul viitorului acestui neam e angajat în lupta noastră. In momentul acesta, neamul nostru trăieşte cu noi, luptă prin noi, biruieşte prin noi — sau de vom cădea, — moare cu noi.

Şcoale de educaţie Legionară

Ajunşi acasă, veţi face şcoală de educaţie legionară cu toţi cei pe care îi veţi întâlni mai puţin pregătiţi ca voi, asupra următoarelor: ţinută legionară, salut, prezentare, bună cuviinţă, cinste, a fi drepţi cu toată lumea, încredere în biruinţă, respect pentru cei ce au jertfit, neînţelegerea între legionari, cum luptă duşmanii: calomnii, minciuni, cumpărări, uneltiri, etc.

Nu trebue să fiţi mândri cu cei ce-i găsiţi acasă.

Purtarea voastră: *pretutindeni, în orice împrejurare, să fie în adevăr model. Purtaţi cu voi onoarea noastră.*

Grija pentru elevii de liceu: *Botezaţi-i în credinţa voastră. Explicaţi-le toate uneltirile la care vor fi supuşi. Pentruca atunci când vor veni în Universitate să nu cadă pradă celor răi.*

Voi, tineret universitar, pe unde veţi merge, nu veţi uita niciodată cum s'au purtat cu noi duşmanii.

Căminul dela Iaşi ocupat. Casa dela Bucureştii Noui, casa dela Rarău, Tipografia, Cărămidăria. Toate se strică, se ruinează.

Taberele şi şantierele de muncă voluntară

Anul acesta vor fi 6 tabere mari de muncă: Bucureşti, Constanţa, Cluj, Oltenia, Chişinău, Arad.

Fiecare tabără va avea: un comandant legionar, numit de centru şi un misionar legionar, care va face educaţia spirituală a legionarului. Pentru a fi tabără, trebue să existe:

Un număr de circa 30 legionari; o muncă de minimum 1 lună; un comandant legionar şi un misionar legionar, trimis de Centru.

Tabăra are caracter de şcoală. *Fiecare venind în tabără, îşi capătă pecetea de legionar. Nu se mai dă nici un grad, fără a fi trecut prin tabără, nimănuia. Orice vârstă ar avea. La plecare din tabără, fiecare primeşte o diplomă, cu menţiunea comandantului.*

Pentru legionarii vechi, se vor face înaintări.

Şantiere: *Un şantier presupune: o muncă de minimum 3 zile, executată de minimum 5 legionari, un şef de cuib sau un legionar vechiu, comandant de şantier.*

Şantierul nu are caracter de şcoală legionară.

Este un bine public, pe care legionarii îl execută fără ca să ceară nimănuia ceva în schimb.

In sat, la voi, există un pod stricat, un drum rău, o baltă murdară, un şanţ de şosea plin de noroi, o toloacă plină de spini.

Şeful de cuib ia iniţiativa, îşi adună oamenii, începe lucrul, fără nici un fel de laudă, îngâmfare sau propagandă.

Dacă întreabă cineva, răspunde: facem un bine şi nu cerem nimic în schimb.

Ce frumos ar fi, ca toţi românii să pună umăr lângă umăr, la muncă pentru a-şi reface ţara.

CORNELIU ZELEA CODREANU

Această scrisoare a Căpitanului a avut o urmare care a întrecut aşteptările sale, organizându-se în întreaga ţară în afară de cele şase tabere proectate iniţial încă unsprezece, funcţionând în total 17 tabere de muncă şi nenumărate şantiere.

Tabăra dela Aciliu-Sibiu

In comuna Aciliu era nevoie să se construiască o biserică. Cine să se apuce, când, cum, cu ce bani, dă în sus, dă în jos...

Insfârşit, se apucă de lucru un grup de buni creştini, dar sfârşindu-se fondurile lucrarea rămâne neterminată.

Iată că apar oştile cu voinţă şi braţe de fier.

In timp ce membrii şi fruntaşii tuturor partidelor politice îmbătau lumea cu basamacul politic al discursurilor sforăitoare, camarazii au lucrat cu tragere de inimă şi cu spor.

Astăzi satul Aciliu se mândreşte că nu este nici o altă comună în întreg judeţul Sibiu care să aibă o biserică la a cărei temelie să se fi îngropat mai multă dragoste de Cruce, de Neam şi de Ţară.

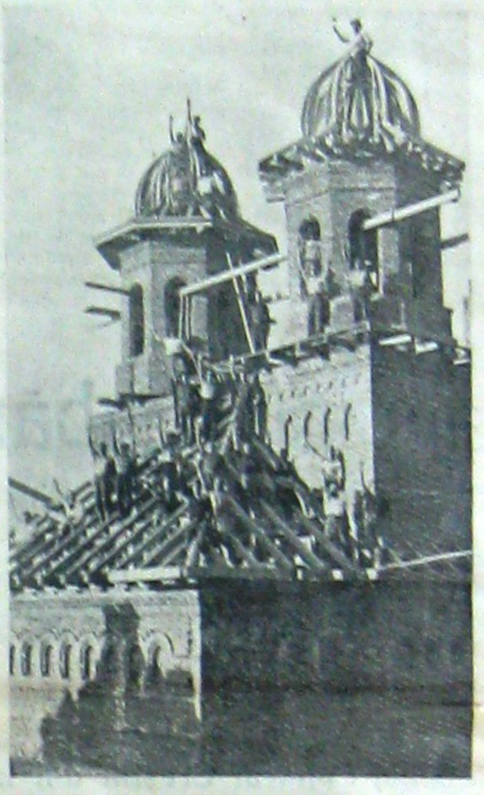

La Aciliu-Sibiu s'a construit o biserică
Ajuns cu munca până în vârful turnurilor legionarii salută apropiata terminare şi sfinţire a Bisericii

Taberele din Ardeal

Tabăra dela Cluj

Căminul legionar al Ardealului

La Cluj tabăra a avut rostul de a construi un „Cămin al Ardealului" pe un teren cumpărat cu bani daţi cu voie bună de legionarii din Cluj, intelectuali, negustori, studenţi şi studente, muncitori.

Tabăra a funcţionat sub comanda d-rului Ion Banea. Planurile alcătuite, s'a trecut la fapte. Pentru fabricarea cărămizii necesară construcţiei s'a instalat o cărămidărie la Chintău unde s'au lucrat cărămizile necesare.

Camarazii lucrând la cărămidăria dela Chintău

Tabăra de muncă din Valea-Chintăului — Cluj şi-a încheiat activitatea odată cu ridicarea celor 2 mari cuptoare de cca 150.000 cărămizi. Ambele sunt astăzi cuptoare gata arse.

Tabăra s'a mutat în Calea Dorobanţilor, pe locul unde urmează să fie clădit căminul.

In ziua de 13 Septembrie, în cadrul unei solemnităţi, a fost sfinţit terenul pe care camarazii vor ridica, cu ajutorul lui Dumnezeu, Căminul.

Lucrările la fundament s'au început. A fost săpată groapa pentru temelia clădirii în care s'a turnat cimentul.

Piatra necesară temeliei a fost scoasă la cariera din comuna Baciu, unde în acest scop a fost organizat dela 15 Iulie la 20 August un şantier sub conducerea camaradului Roman Buzoianu. S'au scos 100 m. c. de piatră, după ce în prealabil au fost nevoiţi să scoată circa 10 vagoane pământ.

Fundamentul de beton odată turnat, s'a început înălţarea zidurilor de cărămidă.

Timpul rece şi ploios nu este o piedică în calea legionarilor, cari sunt hotărâţi să clădească în toamna aceasta până la primul etaj.

Importanţa acestei tabere este deosebită prin faptul că în viaţa universitară a Clujului acum pentru prima oară apare tabăra de muncă, de mult cunoscută de studenţii dela Iaşi şi de aceia cari la Bucureşti au lucrat la Casa dela Bucureştii-noi. Au venit să lucreze la Cluj şi studenţi dela Universitatea din Timişoara.

Se cară pietriş pentru prepararea betonului

La cărămidăria dela Chintău legionarii au lucrat 150.000 cărămizi cu care clădesc „Căminul Ardealului"

Tabăra dela Ineu-Arad
Legionarii au construit o şcoală

In vederea construirii unei şcoli în comuna Ineu, preotul Teofan Herbei şi camaradul Hodrea Aurel au primit ordin să ia comanda taberei organizate. S'a început prin a se face o cărămidărie. La această cărămidărie tinerii au lucrat aproape 45.000 cărămizi.

In curând comuna va avea un locaş de învăţătură care să amintească totdeauna locuitorilor că pe acolo au trecut legionarii.

Tabăra dela Laz-Alba

In Laz nu sunt oameni bogaţi, deoarece câştigă prea puţin, ca să mai poată pune şi la o parte. Şi totuş, din toată sărăcia lor, aceşti oameni harnici au mărit cu un etaj şcoala primară şi şi-au renovat Biserica, de-au făcut din ea o frumuseţe de locaş sfânt. Şi au mai făcut ceva: au strâns 16 mii cărămizi, 9000 Lei şi lemnul necesar lângă cari socoteau să mai strângă ceva şi să ridice cândva o Casă Culturală. Dar a dat şi peste ei, ca peste toată lumea, criza de azi. Bani din sărăcia lor n'au mai putut scoate.

Casa culturală din comuna Laz, lucrată de legionari, a fost terminată

Jinduiau bieţii oameni privind cum se ridică în satele vecine şi din jur locaşuri mândre de răspândit cultura, iar ei rămân înapoi cu al lor, până când într'o bună zi, preotul şi comitetul de construcţie, ascultând numai de glasul inimii lor şi împotriva tuturor „sfaturilor" şi amânărilor, au încredinţat legionarilor construirea sălaşului de cultură.

Şi tinerii s'au apucat de lucru.

Erau numai 13 inşi avocaţi, studenţi, profesori, teologi, învăţători, elevi, sub conducerea camaradului Dr. Ilie Colhon şi a lui Bănică Dobre.

După o muncă încordată, în a doua lună zidurile s'au ridicat mândre, acoperişul a fost pus, iar comuna Laz are azi o Casă culturală cu care se mândreşte.

lucru a anului 1935

un capăt la altul, într'un imens șantier

Tabăra dela Izbuc

Stareţul Mănăstirii Izbuc a cerut legionarilor să facă la această mănăstire o biserică și au pornit camarazii noștri la muncă, lucrând 32.000 cărămizi. Iată că în timpul acesta isbucnește între Stareţul sfintei mănăstiri și locuitorii din comună o gravă neînţelegere în ceea ce privește scopul lucrării, locuitorii cerând *să nu se facă biserică*. Faţă de acest grav păcat săvârșit faţă de Dumnezeu, dela care Izbucenii și-au întors faţa, Căpitanul a ordonat ca să se șteargă de pe harta organizaţiilor legionare satul Izbuc, nici unul dintre noi să nu mai pătrundă vreodată acolo, acest blestem neridicându-se decât atunci când oamenii din Izbuc, bătuţi de nevoi, de secetă, de boli, de sărăcie, se vor aduna și vor face singuri, cu mâinile lor, Biserica împotriva căreia astăzi s'au ridicat.

Cărămizile vor fi încărcate în căruţe și duse în satul vecin unde camarazii vor căuta pe cel mai sărac și mai nenorocit om, sau femeie cu copii, și îi vor face imediat casă.

Tabăra dela Marca-Sălaj

In comuna Marca, judeţul Sălaj, legionarii au proectat construirea unei biserici. Iniţiatorul acestei tabere este părintele Teofil Băliban.

Munca a început sub conducerea camaradului Alexandru Moraru, student la Cluj. S'au lucrat 25.000 cărămizi și s'au scos, din carieră, 25 stânjeni de piatră.

La primăvară lucrările vor continua, începându-se construirea bisericii.

Tabăra dela Tămășești-Hunedoara

Șeful din judeţul Hunedoara al partidului „Totul pentru ţară", avocatul Iosif Costea, a organizat o tabără de muncă în comuna Tămășești din acel judeţ, în scopul construirii unei biserici.

Mai întâi s'a lucrat cărămida. S'au făcut 50.000 cărămizi.

Odată arse cuptoarele de cărămidă, s'au săpat fundaţiile. Timpul favorabil a permis a se începe înălţarea zidurilor. Lucrul a ajuns până la acoperiș.

Cu toate că vremea este potrivnică, camarazii nu dau înapoi ci munca continuă.

Incă în toamna aceasta legionarii voesc să lucreze și acoperișul și să închee astfel cu deplin succes campania de lucru a acestui an.

Bronzuri vii

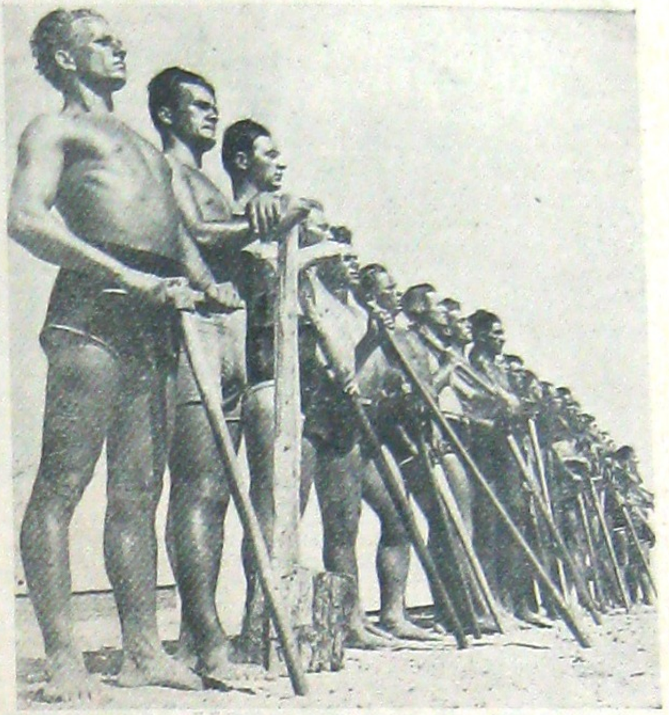

Echipa înainte de a pleca la lucru

Taberele din Moldova, Basarabia și Bucovina

Tabăra dela Buga

Clădirea unei biserici

La Buga, în judeţul Lăpușna, s'a organizat o mare tabără în vederea construirii unei biserici. In această comună o doamnă, Vera Florea, a donat locul pentru construcţie, cărămida necesară a fost fabricată de camarazi legionari, iar celelalte materiale necesare au fost donate de drept credincioși. Conducerea taberei au avut-o camaradul Sergiu Florescu și șefii studenţilor teologi din Chișinău. P. S. S. episcopul Gurie al Basarabiei a vizitat, însoţit de membri ai clerului, tabăra de muncă și, mișcat a dat sprijinul Său material și moral.

Cărămida a fost lucrată. S'a început construirea Bisericii. Lucrul a ajuns la cupole

S'au fabricat cărămizile necesare, s'a început construirea bisericii, iar astăzi, în binecuvântarea sătenilor drept-credincioși, lucrul a ajuns aproape la sfârșit, la construirea cupolelor.

S'au perindat prin tabără sute de camarazi.

Tabăra dela Valea Mare Bălţi

—Construirea unei biserici—

In judeţul Bălţi, locuitorii din comuna Valea Mare neavând biserică și nici bani pentru a-și fi putut construi, — și neavând nici pe cine să îi fi învăţat că lucrările de bine obștesc se pot face și fără bani, muncind cot la cot, ei, sătenii, — după ce au cerut zadarnic tuturor oamenilor autorităţii să îi înzestreze cu lăcaș pentru rugă, și-au pus nădejdea lor în noi.

Rugămintea plugarilor din Valea Mare a întâmpinat dragostea de muncă a camarazilor legionari, cari sub comanda avocatului Ion Tașcă și a preotului Leonida Miron s'au apucat să construiască biserica.

Tabăra dela Nicorești — Tecuci

Legionarii construesc o Casă culturală

La Nicorești, în judeţul Tecuci, legionarii au luat iniţiativa să construiască o Casă culturală. Tabăra a funcţionat toată vara și s'a construit cărămida necesară clădirii. Munca din tabără s'a împletit cu ședinţe de educaţie. Au lucrat în această tabără legionarii din judeţul Tecuci și judeţele învecinate.

Tabăra dela Rarău

Lucrările de amenajare dela Casa legionară

Pe muntele Rarău, la Casa legoinară construită anul trecut, s'a instalat o tabără al cărei scop a fost să desăvârșească lucrările de amenajarea terenului și captarea isvoarelor.

Comanda a avut-o camaradul Radu Mironovici.

Munca în această tabără întâmpină enorme greutăţi din cauza anevoioasei posibilităţi de alimentare, hrana trebuind să fie adusă tocmai dela satele din vale până sus în vârful muntelui.

Viaţa în tabără

Masa se ia în comun

Tabăra dela Storojineţ

Construirea unei Case legionare

La Storojineţ, d. Neagoe Flondor a pus la dispoziţia camarazilor pământ, scânduri și lemnele necesare arderii cuptoarelor de cărămizi. Șeful taberei, d. farmacist V. Iasinschi, secundat de camaradul Lauric Filon, a avut misiunea de a construi cu legionarii cari s'au prezentat în această tabără, o Casă legionară.

S'au lucrat și ars 50.000 cărămizi. Lucrările vor continua în campania de muncă a anului viitor.

Taberele din Oltenia, Muntenia și Dobrogea

Tabăra dela Arnota

Drum în stâncă spre mormântul lui Matei Basarab

O mânăstire uitată și un mormânt părăsit

Matei Basarab a înălţat pe vârful unui munte stâncos, pe muntele Arnota, o mănăstire: Mănăstirea Arnota.

In biserica aceasta din vârful muntelui a dorit să se odihnească Domnul ctitor Matei Basarab... Pentru ca să vegheze peste veacuri, din vârful munţilor Lotrului, deasupra naţiei românești de pe cele două versante ale Carpaţilor.

Legionarii au sosit la Sf. Mânăstire Arnota și sunt gata de lucru.

Dar biserica din munţi a rămas aproape părăsită, ruinată, iar mormântul marelui Domn peste care plouă, uitat de Români.

O, ce înfiorătoare tragedie ca o naţie să-și lase în părăsire și ruine altarele și să aștearnă cenușa uitării peste propriul trecut glorios.

LIPSA UNUI DRUM.

Trei chilometri de stâncă masivă opresc — celor ce ar voi să repare sfântul lăcaș, — trecerea spre mânăstire și spre mormântul uitat. Nici o căruţă nu poate urca cu materiale până sus. Numai drum cu piciorul.

Matei Basarab însuși nu a îndrăznit să sape acest drum, ci a preferat să care din mână în mână tot materialul necesar construcţiei.

Ostașii faptei fără răsplată, legionarii jertfei pentru ideal, cu binecuvântarea P. S. S. Episcopului Vartolomeiu, și-au luat asupră-le acest curaj și grea sarcină.

Sub conducerea camarazilor lor Leaţu, Crânganu, dr. Andonescu, studenţii leg. dela Universitatea din Iași au venit să deschidă naţiunii române drumul către altarele strămoșești.

Vin moldovenii ca îngenunchiaţi deasupra stâncilor dure să deschidă drum către mormântul Domnului Matei Basarab și parcă să ispășească păcatele luptelor dintre fraţi de acum 300 ani, când Moldovenii și Muntenii, sub Matei Basarab și Vasile Lupu, purtau războaie fratricide.

La grupul tinerilor moldoveni s'au alăturat tineri camarazi olteni, precum și toţi preoţii și populaţia, care le trimite hrană. Infrăţirea de astăzi ispășește desbinările trecutului. Unirea sufletească a Românilor s'a făcut prin muncă.

MUNCA A INCEPUT LA 8 IULIE.

Până în prezent tineretul constructiv a săpat cu târnăcoapele și cu drugi de fier, într'o muncă cu adevărat eroică și aproape supraomenească o șosea lungă de trei kilometri și lată de patru metri, numai prin stâncă. Mai este încă un kilometru.

S'au svârlit în aer sânuri întregi de munte, s'au spart stâncile cu ranga, s'au defrișat copacii, s'au smuls rădăcinile de fagi și de carpeni, s'au săpat poduri, s'au clădit ziduri marginale, cât se aseamănă munca tinerilor de azi cu a eroilor legendari, iar construcţia lor cu construcţiile legionarilor lui Traian.

Se tae drum prin stâncă și se defrișează copacii.

La o stâncă lucrul a fost într'atât anevoios, încât mai toți camarazii au fost răniți; mai grav răniți au fost învățătorul Apostolescu, din Vâlcea, cu trei degete, sfărâmate, studentul Fardeanu, fruntea crestată în dreptul sprâncenelor, avocatul Strugaru, fruntea despicată de o rangă de fier.

BINECUVANTAREA.

Când munca a ajuns la cea mai grea stâncă, oastea creștină muncitoare a cerut ajutorul ceresc. Unde nu este „Doamne ajută" la început, nu este nici „mulțumescu-ți Doamne" la sfârșit.

P. S. Sa Vartolomeiu, cu un sobor de șapte preoți, a oficiat serviciul divin, iar răspunsurile au fost date de corul maicilor dela Mânăstirea Bistrița și de corul leg., cari au cântat Pre Stăpânul și Arhiereul.

Dumnezeu a fost cu ei, cu cei ce l-au implorat și stânca rebelă a fost biruită.

La munca brațelor acestui tineret, muncă ce pare o rugăciune permanentă a tineretului României, pare că se alătură

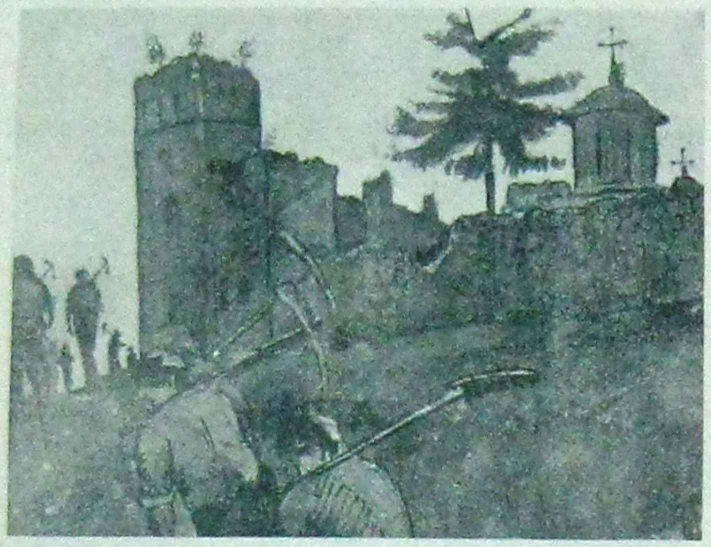

Inapoerea dela lucru.

umbra brațelor lui Matei Basarab, trezit din mormântul său părăsit de Români!

Fără îndoială, acest drum rămâne un monument de voință legionară, voință săpată în stânca munților și menită să vorbească veacurilor.

Nu pot să închei altcum mai bine decât extinzând asupra întregii legiuni a tineretului constructiv, cuvintele ce ei au adresat din tabără Căpitanului lor:

„Sunteți sub protecția lui Dumnezeu și veți învinge cu bine toate, pentrucă dacă purtați un popor pe umeri, și poporul vă poartă pe umerii rugăciunilor lui".

Tabăra dela Mamu-Vâlcea

Digul dela Mânăstirea de maici Mamu

Mânăstirea Mamu, a fost construită de Constantin Brâncoveanu în anii 1695—1696, pe locul altei mânăstiri mai vechi, de lemn, despre care tradiția spune că a fost ridicată de Frații Buzești, cu o sută de ani mai înainte; este situată la sudul județului Vâlcea, la 2 km. de Stănești unde se află înmormântat Preda Buzescu.

Actualmente este mânăstire de maici. Construită pe malul pârâului Mamu, Mânăstirea și-a văzut malurile de sub zidul împrejmuitor an de an surpate de puhoae; mânăstirea însăși era amenințată de a se prăvăli în ruine, dar a intervenit la timp grija atentă a autorităților bisericești și jertfa noastră voluntară.

P. S. Episcop Vartolomeu al Râmnicului și noului Severin, — care dorește a folosi această mânăstire ca școală misionară de călugărițe, după cum va folosi, după restaurare, Mânăstirea Arnota, ca școală misionară pentru călugări, — a dispus ca să se construiască un dig care să consolideze malurile râpoase ale pârâului Mamu în locul unde mânăstirea este amenințată. Maica stareță Olga Gologan, dela M-rea Mamu, a apelat la leg. „Totul pentru țară", rugându-i a desăvârși această operă. Cenzurații nădejdilor de mai bine au primit cu dragă inimă și în ziua de 16 Septembrie s'au apucat de lucru.

In timp de trei săptămâni opera de consolidare a fost gata. Lucrările au fost conduse de camaradul avocat Bărbulescu, care a conlucrat armonic cu preotul Neșulescu-Drăgășani; au lucrat legionarii din Vâlcea și Dolj, în special cei din orașul Drăgășani.

S'au construit 7 diguri de apărare prin batere de piloți în adâncime de 1½—2 metri. S'a întâmpinat în adânc teren impenetrabil. A fost muncă grea. Cu cât mai grea, cu atât mai mare bucuria sufletească atunci când în ziua de Duminică 6 Oct. au dat autorității episcopale vestea terminării lucrului, primind din partea slujitorilor altarului binecuvântarea pentru fapta lor bună.

Tabăra dela Drăgășani

Legionarii au lucrat 140.000 cărămizi cu care vor construi o biserică Catedrală.

In timp ce la Arnota lucrau camarazi veniți să se înfrățească din toate colțurile țării, o tabără eminamente olteană s'a întemeiat la Drăgășani, unde, sub conducerea avocatului Bărbulescu și a preotului Neșulescu — Drăgășani, legionarii au lucrat 140.000 cărămizi, cu care vor construi, în campania de lucru a anului viitor, o biserică Catedrală a cărei nevoie în acest oraș este resimțită.

P. S. S. Episcopul Vartolomeiu, cu ocazia stropirii cu apă sfințită a acestor 140.000 cărămizi, a adresat cuvântul Său de deosebită prețuire a noastră, a legionarilor, pe cari ne-a numit: „*Sfărâmători ai întunericului de astăzi și ctitori ai luminii de mâine*".

P. S. S. Episcop Vartolomeiu al Râmnicului-Noului Severin

Multe sunt recunoașterile cari au venit să lămurească sensul muncii legionare, dar așa precum au luminat lucrurile înalte fețe bisericești, precum I. P. S. Visarion, Mitropolitul Bucovinei, P. S. S. Episcopul Gurie al Basarabiei, P. S. S. Episcop Vartolomeiu al Râmnicului—Noului Severin și alți prelați nu au putut-o face laicii.

Avem din fericire la îndemână textele declarațiunilor P. S. S. Episcop Vartolomeiu din care este o datorie a noastră să reproducem următoarele:

La Congresul preoților olteni, ținut la 25 August 1935, Râmnicul-Vâlcea, Prea Sfinția Sa mărturisea:

„O mână de tineri lucrează benevol la restaurarea Arnotei lui Matei Basarab. Atâta zel și devoțiune m'au uimit. Trebue, în adevăr, jertfe și străduinți fără nume pentru a eși din impasul vremii.

P. S. Sa Episcopul Vartolomeiu a dat o „*Pastorală pentru preamărirea lui Dumnezeu, de către Oltenia, pentru minunea dela Maglavit*", în care P. S. Sa spune poporului drept credincios:

„Oltenia, această permanentă rădăcină a neamului nostru a început de prin veacul trecut să-și îndrumeze energiile creiatoare mai mult spre viața pământească decât spre viața cerească...

Prin absterile acestea dela destinele ei, Oltenia noastră a început să-și spargă unitatea nu numai de suflet, dar și de sânge, prin care ea întrupa națiunea română, lăsându-se năvălită în orașele ei de elementul străin...

Cum însă Dumnezeu nu-și părăsește rânduirile stabilite de El, a binevoit ca în anul acesta să ne înlesnească *lucrarea de evanghelizare a scumpei noastre Oltenii cu două mijloace foarte folositoare* acestei lucrări și pline de roadele creștinești de care aceste mijloace s'au dovedit în stare să facă și să dea de când au apărut

„*Mijloacele acestea Dumnezeu ni le-a dat în ciobanul dela Maglavit și în viguromul tineret universitar, român și creștin*

„*.... prin acest valoros tineret, plăcut Lui Dumnezeu și luat sub sprijinul său,* (Dumnezeu a făcut ca) să lucreze gratuit cu mâinile lui, și la sfânta Mânăstire Arnota, și la sfânta Mânăstire Mamu, unde lucrează acum; cum și la Drăgășani, unde tot gratis și cu mâinile lui, a fabricat 140.000 cărămizi pentru zidirea în acest oraș, destul de bogat, a bisericii Catedrale.

„Le-am sfătuit părintește pe aceste tinere și *providențiale odrasle ale neamului nostru*, că mijloacele de biruință ale răului și de înlocuirea lui cu binele obștesc, că mijloacele de cea mai sigură biruință în o astfel de luptă sunt numai convingerea, voința și jertfa personală, împreunate cu munca de orice natură ar fi ea".

Șantierele

Au fost, în toată țara, sute de șantiere. S'au clădit case văduvelor sărmane și cu copii; s'au săpat fântâni pe la răscruci pentru adăparea vitelor și a drumeților însetați; s'au secat mlaștini răspânditoare de molime; s'au restaurat monumente publice; s'au reparat mânăstiri și s'au curățat de buruieni curțile bisericilor; s'au reparat șosele și poduri, pentru ușurarea locuitorilor nevoiți a trece cu carele prin apă din cauza câte unui pod de ani de zile în paragină; s'au împrejmuit cimitirele și s'au pus cruci la sute de morminte ale eroilor căzuți pentru patrie în războiul cel mare; s'au ridicat cruci, pe cele mai înalte creștete ale munților, în cinstea legionarilor căzuți în luptă.

Dar cine să stea să înșire în aceste neîncăpătoare coloane toată risipa de suflet curat și toată râvna de faptă bună cu care dragii mei camarazi de prin cătune, de prin sate, de prin târguri, de prin orașe, au împodobit ținutul respectiv, spre mulțumirea lor sufletească și spre gloria organizației noastre?

Unde să scriu aci despre legionarii cari la Toporu-Vlașca, conduși de camaradul lor Adameșteanu, au curățit curtea bisericii de burueni și au reparat îngrădirea, precum la Baciu—Brașov, legionarii conduși de camaradul Mihail Jorjoaia au curățit cimitirul, l-au îngrădit jurimprejur cu piatră, au reparat zidul Mânăstirii, la Sarcașul mare—Severin au ridicat o troiță și o casă de rugăciuni, conduși de camaradul I. Vințian.

Unde să scriu aci despre fântâna și celelalte lucrări pe cari se străduesc a le lucra legionarii sub comanda lui Caratănase, la Ferdinand I—Râmnicul Sărat, și despre troița pe care au ridicat-o legionarii din Prahova în comuna Drajna de jos, în cinstea camarazilor căzuți?

Și despre fântâna pe care au săpat-o întru pomenirea camaradului Virgil Teodorescu, legionarii din comuna Bărăganul, sub conducerea lui Grădișteanu, și despre troița ridicată în memoria lui Horia, la Halmagiu—Arad, și despre camarazii cari, la Lungești—Vâlcea, sub conducerea avocatului Bărbulescu, au reparat Mânăstirea, unde să scriu? Și despre toți, despre toți ceilalți?

Va veni o vreme când vom aduna toate aceste sforțări și le vom însuma într'o carte de aur a gloriei legionare.

Voi osteni vreodată să întocmesc o carte de aur a tuturor acestor străduinți.

Ci astăzi, din mulțimea de fapte, voiu culege la întâmplare câteva.

Fântâna Nicadorilor

In fruntașa comună *Rășinari* de lângă *Sibiu*, legionarii *Bucur Bratu, Gh. Severin* și *Ion Dancășiu*, trei tineri plini de avânt și pătrunși de noul duh al timpului, s'au hotărât să construiască prin munca brațelor lor, o fântână pentru uzul zilnic al consătenilor.

„*Toți trei pornit'au într'un gând*" și muncind cu râvnă, în cântece și voe bună, au terminat zilele trecute fântâna căreia i-au dat numele: „*Fântâna Nicadorilor*".

Ea se află la mică distanță de sat, la stânga șoselei ce vine dinspre *Sibiu*.

In ziua de 8 Noembrie a. c. va avea loc sfințirea în cadrul unei solemnități.

Nisporeni Lăpușna

Un grup de legionari: studenți, elevi și muncitori de sub comanda cam. T. Dionat, văzând că toate troițele — simbol al credinței noastre strămoșești din cuprinsul *Nisporenilor*, sunt lăsate fără nici o îngrijire, s'au gândit că e necesar să le repare și în ziua de 17 Septembrie a. c. au început lucrul. Până în ziua de 25 Sept. când s'a închis șantierul, au reușit să repare grilajurile, să vopsească și să picteze icoanele a 7 troițe.

Tot timpul lucrării, camarazii s'au bucurat de cea mai bună ospitalitate din partea moldovenilor din Nisporeni. In scurt timp s'au convins și ei că România nu se poate ridica decât prin muncă, jertfă și credință.

Legionarii ridică o cruce în amintirea camaradului Virgil Teodorescu

Nu este nimic mai frumos pe lume decât să-ți dai viața pentru aproapele, cu atât mai mult pentru Patrie.

Dar jertfa celor ce mor, pentru a rodi, așteaptă înțelegerea celor ce au supraviețuit.

O oaste care își cinstește eroii este o oaste care va birui.

In memoria lui Virgil Teodorescu

Pe muntele Jepi, deasupra Buștenilor, 30 de legionari sub conducerea camaradului Virgil Rădulescu, au purtat pe umeri o cruce lucrată de ei și au prins-o pe peretele cel drept al stâncii, sus, sus de tot, acolo unde ochiul să o vadă, dar mâna să nu o poată atinge; sus de tot, la înălțimea spiritului de jertfă a camaradului lor Virgil Teodorescu.

In amintirea lui Sterie Ciumetti

In amintirea lui Sterie Ciumetti s'a înfipt o cruce de piatră pe vârful muntelui Pietrosu, altă cruce s'a ridicat pe muntele Mic, în Banat, și altele și altele, prin alte părți, duc pretutindeni credința noastră a celor cari am supraviețuit, că biruința este o floare care crește numai în țara jertfei până la moarte.

In memoria camarazilor morți, în cinstea celor cari și-au dat viața pentru ca să rodească, prin jertfa lor, biruința noastră, s'au ridicat troițe pe la răscruci, în nenumărate părți ale țării și s'au înălțat cruci de dragă aducere aminte, de pioasă închinare, pe multe creștete de munți.

Casă unui om sărman

In comuna Laz, din județul Alba, camarazii cari, sub conducerea dr. Colhon, au lucrat „Casa culturală", au avut răgazul să facă și alte fapte bune.

In sat era un pod stricat, care chinuia mult pe bieții oameni și vitele lor. Legionarii au reparat într'o bună zi podul, sub privirile pline de mulțumire și recunoștință ale sătenilor.

Dar cea mai mângâetoare faptă au făcut-o dărâmând casa dărăpănată a unui sătean sărman, o biată cocioabă ce sta să cadă peste el și peste copii și construind în locul ei casa nouă.

Ședințele de educație legionară

Școala legionară a început prin a clădi sufletește edificiul nației.

Taberele de muncă din acest an au creiat *omul moral*. Ele au fost închinate exclusiv formării omului corect.

In tabăra dela Storojineț au vorbit legionarilor camarazii: Dr. Țarcanu Ionel, Gh. Macrin asistent universitar, Neagoe Flondor, Vasile Iasinschi, profesor Siușanchi, și alții, tratând despre: *Problema jidovească, Morții noștri, Mistica legionară, Legionarii și partidele politice, Spiritul de jertfă, etc.*

In tabăra dela Cluj, au vorbit Dr. Ion Banea, care în zece ședințe a făcut *Istoricul complet al mișcării naționale de după războí până astăzi; Principiile de bază ale Legiunii; Căpitanul; Cum trebue să fie și să se poarte un legionar, Informațiuni asupra fruntașilor Legiunii;* d. prof. univ. Dan Rădulescu a ținut trei ședințe de *Economie dirijată;* preot Titus Mălai despre Revoluția spirituală legionară; prof. I. Covrig-Nonea: *Muntele credinței legionare*. Au mai vorbit cam. Vereș Laurențiu, Ștefan Curcă, R. Buzoianu, N. Caranica, N. Iancu—Sibiu, și alții.

In tabăra dela Arnota au vorbit, printre alții, d. General Gh. Cantacuzino despre *Directive în educația șantierelor și a taberelor;* Drd. Andonescu despre *Probleme de educație legionară;* Ing. Gh. Clime, despre *Unitatea legionară, Românul de mâine, Credința legionară;* Radu Gyr despre *Omul corect, Corectitudinea față de tine însuți; Corectitudinea față de semeni; Corectitudinea față de adversari; Creiarea omului corect*, etc. la Mânăstirea de maici Bistrița, d. prof. Radu Gyr a vorbit despre *Creiarea Româncei de mâine;* Păr. prof. universitar Grigore Cristescu a vorbit despre *Credința legionară*.

In celelalte tabere. — Chestiuni asemănătoare s'au desbătut și în celelalte tabere de muncă, problema de căpetenie în jurul căreia s'au făcut discuții și s'a insistat îndeosebi fiind „*Formarea omului corect*".

In tabăra dela Carmen Sylva, a fost instalat comandamentul taberelor de muncă. Căpitanul ne-a vorbit despre tot ceia ce noi, pe cale de întrebări, i-am cerut. Iată unele principii pe care eu le-am reținut.

Despre omul corect. — Căpitanul ne-a învățat să fim corecți atât în ținuta noastră exterioară cât mai ales în conduita noastră morală. Ne-a învățat să fim corecți față de noi înșine, față de semenii noștri și față de adversari.

Despre muncă. — Singura cale de exprimare a legionarilor trebue să fie munca. Munca este un factor educativ de primul ordin. Ea are înrâurire covârșitoare asupra spiritului.

Despre educația sufletească. — Școala legionară construește fizic și moral pe omul chemat să se conducă pe sine și pe ai săi spre mai bine. *Forța morală* a omului nou este esențial.

Despre violențe. — Legea generală pentru un legionar este evitarea conflictului.

Despre tăcere. — Una din legile legionare este legea tăcerii. Astfel este interzis legionarilor: 1. Să convoace adunări; 2. Să ție discursuri; 3. Să scrie la ziare; 4. Să lanseze manifeste; 5. Să vorbească de rău pe adversari; 6. Să alerge după adrenți. Scopul acestor interdicții este de a-le rămâne legionarilor o singură cale de exprimare: *fapta*.

Comandamentul taberelor de muncă

Tabăra dela Carmen Sylva

Statul de marmură

Piatra scoasă din mare este purtată de umeri sus pe deal, și folosită la construcție

Când s'a ajuns la Carmen Sylva, în ziua de 5 Iulie, Căpitanul a găsit pe locul cumpărat cu destinația unei tabere de muncă, numai râpe și ciulini: un mal dărăpănat, un loc pustiu.

Cea dintâi nevoie ce s'a făcut simțită a fost improvizarea unui adăpost pentru noapte și pentru timp cu ploaie care să fie azil pentru Căpitan și pentru cei 30 legionari olteni cari îl însoțeau.

Câteva scânduri au rezolvat problema.

Fântânile

O altă nevoie, aceasta mult mai chinuitoare, era problema apei de băut. Cea mai apropiată fântână era la 3 km. Așa dar, nici o bucurie. Trebuia găsită apă în apropiere. A început munca pentru găsirea unui izvor de apă. S'au săpat, pe locul unde s'a instalat tabăra, în mai multe puncte, și s'a aflat după multă căznă, în trei locuri apă, construindu-se trei fântâni. Evenimentul se cuvenea sărbătorit creștinește. Un sobor de șapte preoți a sfințit, într'o Duminecă, apa din fântâni.

Borș cu mămăligă

Mai era o problemă: problema hranei. Dar și aceasta a găsit o dezlegare. Legionarii dobrogeni și macedoneni, de la zeci de chilometri și chiar dela 150 km., veneau cu căruțele și aduceau cartofi, fasole, făină de păpușoi, din care legionarele preparau borș de legume cu mămăligă.

Legionarele pregătesc hrana.

Căpitanul

La postul de comandă.

»In loc de orice discurs«

„Tot ce se vede aici este făcut cu brațele noastre și cu binecuvântarea lui Dumnezeu.

Am sosit pe acest loc retras și pustiu Vineri 5 Iulie, 29 legionari, având asupra noastră: uneltele, hrană rece pe 5 zile, o pătură și suma de 1500 lei toți împreună. Numărul a crescut până la 200: studenți, avocați, profesori, doctori, preoți tineri, etc.

Piatra din bordeie am scos-o din mare, pământul l-am întrebuințat ca ciment, lemnăria și cartonul ne-au fost donate de un român cu suflet. Alții ne-au ajutat cu hrana necesară unei vieți severe.

Dela sosire, timp de 20 zile, programul a fost: Deșteptarea la ora 5 dim., muncă până la 9, masă: pâine și ceapă, muncă până la 1, masa: un fel de mâncare, două ori pe săptămână carne, restul borș de cartofi sau mămăligă cu brânză.

Cu aceasta urmărim:

1. Să desvoltăm în tineretul român curajul vieții, în sensul de a-l face ofensiv față de greutățile ei. Pornind de acasă fără bani, înfruntând foamea, primejdiile și intemperiile vremii.

2. — Să-i asigurăm prin viața la malul mării o sănătate fizică viguroasă.

3. — Să-i construim prin muncă și greutăți o voință, o structură sufletească atletică, care să-l facă biruitor în țara sa.

4. — Să facem dintr'un pustiu ceva mai bun.

5. — Să arătăm ce se poate face în țara noastră prin munca desinteresată, voluntară și cu drag de neam.

In țară mai sunt multe alte tabere legionare similare.

Toate acestea sunt niște arsenale în care se construește fizic și moral *Românul de mâine*.

Credem și vom face așa, ca întreaga Românie să devie un imens șantier de muncă voluntară și de viață nouă".

Construirea unei șosele

Mai întâi s'a făcut simțită nevoia construirii unui drum. Veneau sus pe malul în a cărui coastă ne-am instalat tabăra, căruțele noastre cu alimente și nu puteau coborî. Imediat sapele și târnăcoapele au intrat în funcțiune. In câteva zile s'a săpat în mal un drum de 4 m. lățime și 200 m. lungime. Pământul tăiat din mal a fost cărat cu târgile pe platou și folosit pentru nivelarea terenului. Pentru înfrumusețarea peisagiului, în malul dărăpănat s'au construit terase, cărora li s'a dat și o anume înclinație, servind astfel și drept lucrare de consolidare a malurilor.

Șeful partidului „Totul pentru Țară"

D. General Cantacuzino-Grănicerul lucrează la nivelarea șoselei.

> *„Tabăra de muncă este un arsenal în care se construește, fizic și moral, Românul de mâine".*
>
> *Corneliu Zelea Codreanu*

Cu piatra scoasă din mare se construește digul de consolidare a malurilor.

Sus pe deal, drumul de căruță care era strâmb și îngust de numai 1 metru și jumătate a fost construit pe o lungime de 300 metri și o lățime de 12 metri, realizându-se împreună cu drumul de coborât în vale o șosea de 500 metri, acoperită cu pietriș și nisip cărat cu targa tocmai de jos de pe plaje, șosea care a fost botezată „Bulevardul Românul de mâine". La începutul acestui bulevard, un spirit caustic a scris pe o placardă: „*Fără Suedeji, fără împrumuturi, fără comisioane, numai cu dor de muncă, cu dragoste de Țară, și cu încredere în viitorul ei*".

Legionarii lucrează la facerea unei șosele. D. General Cantacuzino-Grănicerul (x) cară pietriș cu targa.

Consolidarea malurilor

Dar munca cea mai grea, cea mai istovitoare, abia acum începe. Malurile, aci, la mare, din cauza acțiunii de eroziune a valurilor se surpă. Această catastrofală prăbușire nu poate fi împiedecată decât construindu-se, după anumite sisteme, diguri de apărare, zidite din piatră.

In calea voinței legionare nu trebue să stea nici o piedică. Nici forțele naturii. Dacă ne stau împotrivă, la luptă cu ele.

A început munca cea de eroi legendari. Blocurile mari de stâncă din fundul mării erau sparte cu rângi de fier și purtate apoi pe umeri până sus de tot, în vârful dealului. Urcușul era greu, cu pantă abruptă. Bolovanii din spinare grei, colțuroși și cu scoici tăioase prinși în ei, sângerau picioarele, sângerau mâinile, sângerau umerii și spinările, sângerau sufletele sub durere, dar hotărârea noastră nu cunoștea decât un singur drum: Sus, tot mai sus.

S'au scos din mare peste 200.000 kgr. piatră. S'au construit diguri. Malurile au fost consolidate. Cu aceasta, lucrările din acest an au fost încheiate.

◆ ◆ ◆

S'au construit opt case din piatră

Piatra necesară construirii locuințelor este scoasă din fundul mării.

In acest timp numărul celor cari veneau la muncă din toată țara creștea, cocioabele improvizate din scânduri nu mai erau încăpătoare pentru dormit, astfel încât s'au depus sforțări uriașe ca în cel mai scurt timp posibil să se construiască din piatră cabane spațioase.

A fost o muncă eroică. Piatra necesară construcției a fost desprinsă cu rângile de fier din fundul mării și purtată pe brațe și pe umeri sus pe mal. Aci echipele de legionari-zidari spărgeau piatra în dimensiunile necesitate și clădeau.

In timp de o săptămână s'au construit 7 locuințe de piatră, de opt metri lungime și patru lățime, acoperit cu scânduri și carton gudronat.

S'au mai construit două depozite pentru alimente și un bufet, din piatră.

Acum micul „castru legionar", micul nostru orășel, era întemeiat.

In mijlocul taberei, la drapel, un tablou pe care se putea citi:

Cu piatra scoasă din mare se construesc locuințele

Mărturisire de credință

Am căutat, dela primul până la ultimul cuvânt ce scriu aci, să prezint numai relatare de fapte, dar iată că mă învinge și izbucnește cu libertate naturală, din adâncurile sufletului, o mărturisire: Am renăscut, în tabăra de muncă, la o viață nouă!

Din scepticul care cugetam că nu poate veni o îndreptare, — în desnădăjduitoarea criză morală în care ne sbatem, — decât, poate, dela acțiuni violente, iată-mă astăzi înfrânt de o înfrângere care este cea mai strălucită biruință a sufletului omenesc, iată-mă înfrânt prin Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul meu și al întregii noastre generații, iată-mă astăzi înfrânt de o înfrângere care este cea de morală creștină. Iată-mă mergând pe drumul credinței în mai bine prin revoluția spirituală.

Dacă ar fi numai atât să datorăm școalei de educație legionară, salvarea sufletelor noastre, și ar fi îndeajuns. Dar învățătura care ne-a mântuit pe noi năzuește să prefacă sufletul întregului popor, să conducă neamul întreg pe drumul mântuirii.

In fața și împotriva tuturor greutăților vieții se ridică astăzi omul moral, Românul de mâine, format în taberele de muncă, eroul care înfăptuește pe întreg cuprinsul țării lucrări de bine obștese, biserici, școli, spitale, cămine, șosele, fântâni și alte lucrări care mărturisesc ca niște cărți vii ce stau deschise înțelegerii tuturor, ca niște manuale elementare de sociologie populară în care oricine poate citi și înțelege noua concepție de viață, specific românească, concepția legionară.

Astăzi, după ce ne-am construit trupurile prin munca eroică și după ce, mai ales, ne-am construit sufletele punând la temelia lor educația morală, astăzi când avem o concepție de viață unitară și completă, astăzi după ce ne-am încercat puterile sufletești și fizice în bogăție de fapte bune și construcții fără număr, noi știm că aci, la noi, o singură îndreptare poate veni: dela brațele noastre vânjoase și dela sufletele noastre curate.

Și încă, dela ajutorul Celui Atotputernic, a cărui binecuvântare școala legionară ne-a învățat să o cerem și să o prețuim.

George Beza

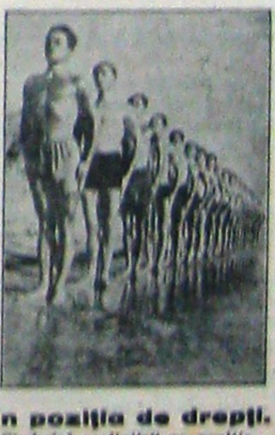

In poziția de drepți.

Simbolul ascultării pe poziție.

RECENZII

A. COTRUŞ

HORIA

1. *A. Cotruş* Horia 1935. D. Cotruş e reprezentantul tipic al poeziei revoluţionare: prin temperament, prin subiectele de predilecţie, prin asprimea formei, şi prin duritatea imaginei. Poeziile Dsale sunt brazi de piscuri, stejari centenari schinjuiţi de noduri, chinuite şi dârze plante de furtună.

Cine cunoaşte poezia Dsale va fi de acord cu această caracterizare. Cine n'o cunoaşte îndeajuns are nevoe nu de analize şi de aprecieri, ci de exemple intuitive.

Iată câteva:

INCHINARE

te ridici uriaş, de departe,
de dincolo de schingiuiri şi moarte,
peste-al veacurilor praf şi glod,
peste călăuze surde şi deşarte...
iar eu, ca şi tine ieşit din norod
vorbe de flacări să 'nnod
să desnod,
ca unui vajnic voievod
îţi închin această carte...

HORIA
vrut-ai să spinteci pe munţi, pe văi,
largi, netede, slobode căi
pentru ai tăi
cei mîncaţi de streini, despuiaţi
de biruri, de sbiri,
de rele-orînduiri...
şi uitaţi
de regi şi 'mpăraţi...
sau:
împlîntată sus, în pieptul muntelui,
o stemă roşie: inima lui,
împărătească stemă a Ardealului,
singură,
una,
pe totdeauna...
(In pământ, în piatră)
sau:

SOMNUL VRUT-A SA MI-L ADUCA
Somnul vrut-a să mi-l aducă:
sfântă nălucă...
de pe roată ca de pe-o stîncă,
din uitătura lui adîncă,
simţii că-mi aruncă
o cruntă poruncă,
poruncă pe care, ca un lunatic,
s'o samăn sălbatic,
s'o împrăştii păgin [redacted]
din rumîn în rumîn,
pe uliţi, în carte,
până la moarte.

Şi în fine:

CE FURCI CE SCAUNE DE FOC?!
Ce furci, ce scaune de foc
ne-ar mai putea opri, de-acum, în loc?!
Când tu ai vrut şi-ai îndrăznit atât,
ce vorbe ne-ar putea rămîne rupte 'n gît?!
Cutezanţă, — viu cuţit de foc,
iată, viaţa ca pe-un ban lipsit de preţ mi-o joc!
drumul ce 'n prăpăstii, rupt, prin ceaţă-l văd,
crunt îmi creşte foamea de izbândă şi prăpăd...

Citatele de mai sus definesc mult mai bine opera şi omul decât orice analize şi caracterizări câte ar putea încape într'o scurtă recenzie.

Dintre toţi poeţii noştri Dl A. Cotruş apare singurul în măsură să-l cânte pe Horia, în rezonanţă cu firea lui şi cu vremurile.

◆ ◆ ◆

*Din Simfonia Rustică *)*

de Gr. Bugariu

Trec gândurile către sat şuvoi,
Trec gândurile, fete despletite
Trec gândurile, vremuri împlinite:
— Vreau să mă 'nalţ cu mult mai sus ca voi!

„Privirile-mi demult sunt pironite
In sat şi 'n el caut gândului ogoiu.
Ascult porunca vremurilor noi
Ce izvorăsc din zilele trăite.

Aicea unde vieţueşte satul
Ducându-şi traiul sub porunci de mit,
Ţăranii mei, cari din tropar iau sfatul

Şi pildele din viacul ce-a murit,
— Ca să ascult ce-a poruncit veleatul,
Mă 'ntorc din drumuri fără de sfârşit.

---

*) Din volumul cu acelaş nume ce vom recenza în No. viitor.

Un mare gânditor

Ioan Colfescu-Delaturda

1. SPIRIT ŞI MATERIE. *Eroismul în viaţa de stat* de Ioan Colfescu Delaturda Cluj 1935 (388 p.).

Dl Colfescu Delaturda e unul din cei mai de seamă şi adânci gânditori ai generaţiei războiului. Despre autorul „*Vieţei morale a popoarelor*" şi al operei „Războiu şi civilizaţie" s'au pronunţat personalităţi şi competenţe de prim plan, în sensul formulat de noi mai sus.

Reamintim mai întâi pe Dl S. Mehedinţi care, vorbind despre „Războiu şi civilizaţie" spune:

„nu ne sfiim a afirma că aceasta este „una din cele mai de seamă scrieri, din„tre cele apărute în limba română după „războiu"...

Asupra lor s'au pronunţat cu stimă şi respect recenzenţi ca Prof. Motru, Lupaş şi alţii. Când un gânditor de această anvergură, unul din aceia cari numai din zece în zece ani dau la lumină fructul meditaţiilor lor sociale şi morale, pune, pe plan larg şi adânc, tema scumpă nouă a „*eroismului în viaţa de stat*", evident că ne prezintă un interes neobicinuit.

Dar tot deodată, o recenzie după calapodul obicinuit, pentru o operă care e, prin natura ei, gândire concentrată, pune recenzentului serios o problemă de conştiinţă: sunt eu în măsură să dau o idee justă asupra valorii operei?

De aceea, în loc de analize rezumative în cari coeficientul personal şi opiniile juste sau nu ale recenzentului formează esenţialul, credem că e mult mai nimerit să prezentăm autorul prin câteva pasagii din opera sa. O socotim cu atât mai potrivit, cu cât pasagiile sunt privitoare chiar la linia de luptă şi la preocupările de căpetenie ale Revistei noastre şi ale curentului ideologic căruia ea îi aparţine.

„Interesul suprem al unui stat este să îşi înveţe fiii a stabili, *în conştiinţa lor*, adevărata ierarhie a valorilor" (p. 29).

„Pentru ceice înţeleg realitatea, apare ca o grea problemă educaţia generaţiilor de mâine. Noi dăm aceste generaţii, nu pe mâna ce urmează să le formeze, ci pe mâna celor ce le vor deforma.

„*Pentru ca să-l formezi ca fiinţă creatoare, îi trebuie altă şcoală. Ii trebue şcoala creaţiunii spirituale, şcoala care să-l înveţe a citi în viaţă şi a se încadra în ierarhia adevăratelor valori. Toate şcoalele, toate cursurile şi toate teoriile nu valorează decât atâta cât cei ce formează aceste şcoli şi ţin aceste cursuri*" (p. 30).

„Conducătorii nu ştiu însă că, cu tablele lor de valori, nu se mai poate trăi. Nu-şi dau seama că a merge în contra curentului înseamnează înecare, că întreprinderile lor urmăresc o operă imposibilă.

„Pe când ei sunt organizaţi pentru a perpetua vechia stare de lucruri; pe când ei se îmbracă în hainele nouilor stări pe cale de devenire şi încurcă dezvoltarea statului prin prezenţa lor la cârmă şi prin opera de distrugere pe care o urmăresc în realitate; lumea cea nouă trece înainte, pătrunde pe nesimţite, ca apa prin nisip, ca curentele electrice, şi şi pregăteşte în tăcere opera".

„Conducătorii cari luptă în contra curentului, cari neagă, prin acţiunea lor, realităţile ieşite din războiu, *nu fac decât să urmărească în principiu distrugerea unităţii noastre naţionale*. Guvernele, stăpânite de o astfel de mentalitate, sunt cele mai bune aliate ale propagandei din streinătate în contra unităţii naţionale, în contra viitorului acestui neam".

„Ceice au asaltat şi asaltează cârma statului nu'şi dau seama că, prin asigurarea triumfului lor trecător, pregătesc dezastrul. Oricâte legi, chiar bune, vei făuri, la nimic nu-ţi va folosi, dacă ai aruncat germenul arbitrarului, al imoralităţii, în mase, şi dacă ai zdrobit elanul care să le încadreze în atmosfera morală a lumii celei noui".

„Aceasta fiind situaţia, se pune întrebarea: unde vom găsi noi educatorii cari să pue la adăpost generaţiile cari bat la porţile vieţii, de tot bagajul moştenit din trecut; să le facă să-şi părăsească averea şi interesele, pentru a deveni apostoli ai poporului! Căci noi am văzut şi ştim că, nu prin materialism, prin mercantilism se pot pune bazele de desvoltare a unui popor. Am văzut şi ştim, că ceeace s'a făcut dela războiu încoace nu este operă de refacere, ci operă de distrugere. S'au unit geniile cele rele, ca să distrugă opera justiţiei istorice, care s'a realizat şi pentru neamul nostru".

„*Numai aceia vor purta titlul glorios de educatori ai generaţiilor de mâine, cari vor fi în acelaş timp eroi spirituali ai neamului în care au văzut lumina zilei*".

Din Cap. III. *Educaţia de azi şi de mâine* (p. 29—37).

„Ne dăm seama de trăinicia ori căror mari opere sociale sau religioase, după măreţia acţiunilor eroice cari stau la bazele lor. Nici nu ne putem închipui făurirea de mari curente sau realităţi spirituale, fără a găsi la bazele lor eroismul şi dezinteresarea. Eroismul luminează atmosfera morală; se confundă în această atmosferă. Prin eroism cucereşti, nu numai materia, dar îţi asimilezi spiritele. Prin opera de intrigă, de fals sau agresiune, oricât de savant ar fi organizată, nu poţi cuceri decât posesia efemeră a materiei. Spun efemeră, pentrucă celce a pierdut calea creaţiunei spirituale, pierde şi materia, căci nici o avere nu se poate păstra, în afară de unificarea spirituală între tine şi semenii tăi.

„Unitatea naţională, pe care am realizat-o, urmează să căutăm a o consolida prin mijloacele pe cari ni le pun la dispoziţie realităţile spirituale.

„Ceice speră în trăinicia acestei opere nu uită ei oare acţiunile de eroism şi dezinteresare cari îi stau la bază! Nu uită, că ceeace iese din preocupările materiale are caracterul instabil, este pulbere şi vânt, că numai ce ese din eroism este stabil!

„Eroismul, dezinteresarea, sunt manifestările exterioare ale ideii, ale idealului care animează totul, ideal care se obiectivează şi trăieşte în opera întreprinsă" (p. 39).

„Sacrificiul, eroismul, singure se perpetuează, cresc, se desvoltă iau proporţii, pe măsură ce trece ceeace noi numim timp.

„Tot ce a fost fals şi strălucire aparentă dispare, pentru a face loc adevăratelor valori, cari singure se perpetuează în generaţiile cari vor fi, pentru că sunt singurile cari sunt creatoare".

Din cap. IV Valori spirituale p. 39-41.

„Exemplul e singurul educativ, sau coruptiv şi deaceea celce propovădueşte trebue să dea el cel dintâi, exemplul".

„Pentru o naţiune vie în toate măruntaiele vieţii sale nu este permis să mai existe „oameni de treabă" de felul cărora au fost şi sunt în toate timpurile, cari să îşi petreacă viaţa zi de zi, lucrând la ogorul lor, fără a se gândi mai departe.

„*Ne trebuiesc fiinţe vii, puternic dinamice, de fermentaţie, puteri spirituale creatoare de eroism, de mari elanuri*".

„Elementele mercantiliste, rutinare, fără spiritualitate, fără scânteia divină, elementele cadaverice, cari infestează organismele de stat de sus până jos, trebuiesc aruncate în abizuri.

„*Purificarea generală se impune ca o forţă elementară*".

De şi regretăm — de sigur ca şi cititorii — că spaţiul nu ne permite să înmulţim numărul citatelor, ele sunt totuşi îndestulătoare pentru a ne arăta spiritul şi natura operei, precum şi linia de concepţie a autorului.

Ce este, *pentru noi*, cu deosebire însemnat, atât în rândurile citate, cât şi în dominanta spirituală a operei acestui gânditor?

Ca să reliefăm cu obiectivitate interesul ei din acest punct de vedere, trebuie să-l situăm pe autor cu valoarea lui de analist al dinamismului social, pe de o parte *în generaţia din care face parte* — generaţia celor trecuţi de 45 de ani —; iar pe de altă parte în rolul său *activ*, nu contemplativ.

Biologic, Dl Colfescu-Delaturda aparţine generaţiei războiului, cu care tânăra generaţie de azi, prin elita ei reprezentativă şi eroică, se află în cel mai dur conflict ideologic. In concepţia de viaţă şi în sentimente, elita directoare a celor două generaţii se mişcă pe planuri cu totul deosebite şi se află într'un conflict ireductibil. Faţă de ideologia elitei nouei generaţii, elita activă a vechilor generaţii e ostilă şi refractară ori cărei înţelegeri şi sincere preţuiri. La rândul ei, elita tinerei generaţii repudiază şi autoritatea şi mai ales *directivele spirituale în linia de activitate a predecesorilor*.

Prăpastia e reală şi mai adâncă de cât a fost vre-odată.

In sânul acestor generaţii mai bătrâne există un mare gânditor în domeniul social şi moral, recunoscut ca atare de însăşi elita generaţiei sale — nota bene! — Acesta nu este un abstract făuritor de sisteme din purul intelect, un vizionar filozof trăind într'un turn de fildeş şi în nourii abstracţiunii.

Dl Colfescu-Delaturda este un înalt magistrat activând de decenii şi — prin activitatea sa — venind zi de zi în contact mult mai intim şi mai variat cu toate stratele şi aspectele societăţii, decât orice altă categorie de intelectuali.

Acest gânditor şi filozof social stă deci cu întreaga lui personalitate fizică şi intelectuală în contact cu realitatea socială iar opera sa e fructul meditaţiilor pe cari i le inspiră observaţia directă şi bogăţia vieţii sociale, care îi trece pe dinainte sub toate formele ei.

Ei bine, acest gânditor adânc din cea mai superioară elită intelectuală, studiind obiectiv şi senin activitatea socială în curs de decenii ajunge la concluzii ca acelea pe cari le-am citat mai sus: *dă câştig de cauză elitei generaţiilor noui.*

Se putea ridica, fie cu bună, fie cu rea credinţă, obiecţiunea formală următoare: de o parte avem o tinereţe fără experienţa socială, fără practică de viaţă şi guvernare, iar pe de alta o întreagă generaţie de oameni în vârstă, activând de decenii pe plan social şi politic.

De partea cui poate fi dreptatea şi adevărata înţelegere?

Iată că cel mai de seamă şi incontestabil „cel mai experimentat" dintre marii gânditori şi observatori ai vieţii sociale, aparţinând prin vârstă şi situaţie vechii generaţii şi a pus concluziile *documentat* împotriva generaţiei sale şi directivelor ei morale şi social politice.

Lucrul are o deosebită însemnătate şi o mare semnificaţie.

EURIALE

◆ ◆ ◆

In loc de Revista presei

Numărul acesta fiind închinat lămuririi unei singure mari probleme: *linia de program a naţionalismului legionar în legătură cu educaţia în taberele de muncă*, temă care ne va lua aproape totalitatea coloanelor de cari dispunem, socotim că, în interesul unităţii şi coherenţei expunerii, articolele şi discuţiile privitoare la problema presei şi literaturii, vor trebui să facă obiectul numerelor viitoare.

Tot atunci vom face pe larg obicinuita revistă a presei. Ne vom ocupa în primul rând de presa naţionalistă, singura care mai interesează în vremurile de azi, pentru linia noastră.

Enumerăm de pe acum pe cele cari vor face obiectul recenziilor din numărul viitor.

1. INSEMNARI SOCIOLOGICE A. I. No. (Leg.) Cernăuţi
2. BRAŢUL DE FER A. I, No. 4 (Leg.) Focşani,
3. CUVANTUL ARGEŞULUI A. I. No, 4—8, (Leg.) Piteşti.
4. GLASUL STRAMOŞESC A. II, No. (Leg.) Cluj.
5. HOTARUL A. III No. 99—102 (Leg.) Carei,
6. ROMANIA CREŞTINA A. I. No. 13—14 (Leg.) Chişinău,
7. STRAJERUL A. II No. 13 (Leg.) Oradea,
8. IDEEA NATIONALA A. II No. 6 şi 7 (Ind.) Buzău.
9. TIMPUL A. VI, No. 158 (Ind.) Cernăuţi.

Reviste literare.

10. IDEEA ROMANEASCA A. I, No, 2—4, Buc.
11. MACEDONIA A. IX. Buc.
12. ORIENTARI A. IV, No, 7—8 Moineşti—Bacău.
13. ŞCOALA SECUNDARA A. I, No, 1 Craiova.

Periodice streine sosite la redacţie.

14. ANTIKOMINTERN No. 49—56 Berlin.
15. INTERNATIONALE NACHRICHTEN II. No. 10—15 Berna,
16. NACHRICHTENDIENST II. 7—10, Berlin.
17. NOUVELLES INTERNATIONELS (Service mondial du commité international pour la défense des interets aryens) II, 7—8 Berna.
18. R. A. K. RASSENPOLITISCHE AUSLANDS—KORRESPONDENZ No. 4—5 Berlin.
19. VOLKSSTIMME 1935 No. Sibiu.

Moment sărac

de Ion Hodoş

„Mica" plânge

Plânge ploaia pe burlane,
Plânge vântul, plânge cerul,
Plânge ş'un copil în troacă,
Plânge că de-o vreme 'ncoace
Lapte nu mai poate stoarce
Din „furloance"
Reci de-atâta lehuzie
şi ftizie. . . .

Plânge „Mica"
lângă ciobul ei cu spută
— înjurată şi bătută
„Mica" plânge şi sărută . . .
Şi sărută pe-al din poală
Şi sărută pe-al din braţe,
Şi sărută şi sărută . . .
— căci sărutul îi e cântec —
Dar simţind o svâcnitură
„Mica" 'n coapsa ei plăpândă,
Iar o podideşte plânsul
Şi sărută şi sărută:
— căci sărutul îi e cântec —
Şi în gândul ei „Micuţa"
Pupă şi pe cel din pântec.

ION HODOŞ
C. Lung

◆ ◆ ◆

Au apărut şi se găsesc de vânzare

Marta D. Rădulescu
Să ne logodim
(Roman)

Marta D. Rădulescu
Mărgele de măceş
ed. II.

Marta D. Rădulescu
Sunt studentă
Ed. IV-a

Marta D. Rădulescu
Clasa a VII A
Ed. III-a

Alexandru Cantacuzino
Intre lumea . . . . ?
şi lumea comunistă

Dorul
Revoluţia fascistă

Constantin I. Goga
Inscripţii pe veac

Radu Gyr
Idealul spiritual şi studenţimea

Ion Banea
Rânduri către generaţia noastră
cu o prefaţă de Ion Moţa

N. N. Manolescu
Statul cultural al Muncii Naţionale

Sub presă
Dan Rădulescu
Introduction à l'économie dirigée
en 7 leçons
Ed. Marcel Rivière Paris

In Noembrie apare
Descătuşare
de
Fluer D. Rădulescu
Cartea I:
Sete
la Scrisul Românesc, Craiova

Tip. „Ardealul" Cluj

CENZURAT